

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 15 / II Legislatura / Segon període

Divendres, 21 de desembre de 1984

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 16

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa anit, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984 i esmenes reservades per defensar en el Ple (Continuació del primer punt de l'ordre del dia.)

Esmenes als estats d'ingressos i de despeses (Continuació.)

Departament de Política Territorial i Obres Públiques (Continuació.)

Direcció General de Política Territorial

Esmena del G. Socialista (núm. 111, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 597).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 598).

Votació: *rebutjada per 23 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció* (p. 598).

Direcció General d'Obres Hidràuliques

Esmenes del G. Socialista (núms. 112 i 113, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 598).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 599).

Votació: *rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions* (p. 599).

Direcció General d'Arquitectura i Habitatge

Esmenes del G. Socialista (núms. 114, 115 i 116, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 599).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 600). *L'I. Sr. Clotas (S)* intervé per una qüestió d'ordre (p. 600).

Votació: *rebutjades per 25 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 600).

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. Socialista (núm. 117, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Aleu (S)* (p. 600).

Torn en contra: *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 600).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions* (p. 600).

Gabinet del Conseller i Secretaria General

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 118, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 119 i 126 (p. 600).

Direcció General de Promoció i Desenvolupament

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 119, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 118).

Departament de Treball**Secretaria General**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 120, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 122 i 124 (p. 600).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 601).

Votació conjunta de les esmenes 120, 122, 124 i 17: *rebutjades per 26 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 601).

Direcció General d'Ocupació

Esmena del G. Socialista (núm. 121, de modificació i de supressió)

El M. H. Sr. President fa avinent que ja ha estat votada (Direcció General d'Afers Interdepartamentals) (p. 601).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 122, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 120).

Esmena del G. Socialista (núm. 123, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gil (S)* (p. 601).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 602).

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 602).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 124, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 120).

Direcció General de Cooperació

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 125, d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 127 i 128 (p. 602).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 602).

Votació conjunta: *rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 602).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 126, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 118).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 127, de modificació, i 128, d'addició i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 125).

Departament de Justícia**Gabinet del Conseller i Secretaria General**

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 129 i 130, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 602).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 603).

Votació: *rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 603).

Esmena del G. Socialista (núm. 131, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casares (S)* (p. 603).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 604).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions* (p. 604).

Direcció General de Protecció i Tutela de Menors

Esmena del G. Socialista (núm. 132, d'addició)

L'I. Sr. Clotas (S) n'anuncia la retirada (p. 605).

Departament d'Indústria i Energia**Direcció General de Política Industrial i Tecnològica**

Esmena del G. Socialista (núm. 133, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Cigarrán (S)*, juntament amb les esmenes núms. 134 i 135 (p. 605).

Torn en contra de l'esmena núm. 133: *I. Sr. Cardús (CiU) (p. 606).*

Torn en contra de les esmenes núms. 134 i 135: *I. Sr. Muntal (CiU) (p. 606).*

Els I. Srs. Cigarrán (S) i Muntal (CiU) intervenen per fer sengles aclariments (p. 607).

Votació conjunta: *rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 607).*

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Direcció General de Comerç Interior i Consum

Esmenes del G. Socialista (núms. 134 i 135, d'addició i de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 133).

Organismes autònoms

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 136, d'addició i de modificació)

L'I. Sr. Clotas (S) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 146 i 147 (p. 607).

Esmena del G. Socialista (núm. 137, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 607).*

Torn en contra: *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU) (p. 608).*

Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions (p. 609).*

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 138, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 139 (p. 609).

Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 139, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 138).

Entitats Gestores de la Seguretat Social

Institut Català de la Salut

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 140, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 609).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 610).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 610).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 141, de modificació, i 142, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 610).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 611).*

Votació: *rebutjades per 30 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 612).*

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha presentada una esmena tècnica, la qual és llegida per l'I. Sr. Secretari Primer. El M. H. Sr. President en proposa l'acceptació i la Cambra hi assenteix (p. 612).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 143, d'addició, i 144 i 145, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 612).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 613).*

Votació: *rebutjades per 29 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions (p. 613).*

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmenes del G. Socialista (núms. 146, d'addició, i 147, de modificació i supressió)

Retirades abans (esmena núm. 136).

Articulat (Continuació.)

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

L'I. Sr. Clotas (S) n'anuncia el decaïment (p. 614).

Punt 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 614).

Lletra b)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 614).

Article 11

Punt 1

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 614).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1 i del punt 1 de l'article 11: *aprovats per 63 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions (p. 614).*

Exposició de motius*Text del Dictamen*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions* (p. 614).

Títol de la Llei

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha una esmena transaccional, la qual és llegida per l'I. Sr. Secretari Quart (p. 614).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 614)

Explicació de vot: *I. Sr. Torres (ER) (p. 614), H. Sr. Armet (S) (p. 615), I. Sr. Fernández (P) (p. 617), I. Sr. Subirà (CiU) (p. 617) i I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 618).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 618). *El M. H. Sr. President li respon* (p. 618).

El M. H. Sr. President fa unes consideracions sobre la propera Sessió Plenària (p. 619).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la supressió dels punts segon i tercer de l'ordre del dia i la Cambra ho aprova per assentiment (p. 619).

El M. H. Sr. President anuncia que el termini de presentació de preguntes a formular oralment en la propera Sessió Plenària serà demà a les dues del migdia (p. 619).

Preguntes a formular oralment en el Ple (Quart i darrer punt de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la col·locació de les banderes al Palau de la Generalitat

Formulació: *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 619).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 619).

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació d'un ens català d'electricitat; pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria de 56 places en règim laboral al Departament de Presidència de la Generalitat

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 620).

Pregunta al Consell Executiu sobre la política de subvencions al teatre

Formulació: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 620).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 620).

Repregunta: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 621).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 621).

Pregunta al Consell Executiu sobre uns acords presos per l'Ajuntament d'Alguaire

Formulació: *I. Sr. Torres (ER) (p. 622).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 622).

Repregunta: *I. Sr. Torres (ER) (p. 623).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 623).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'assistència a les classes d'ensenyament bàsic

Formulació: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 623).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 623).

Repregunta: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 624).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 624).

S'aixeca la sessió a tres quarts de dues del migdia i set minuts.

La sessió, suspesa anit, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, per l'Oidor de Comptes, per la Lletrada Sra. Folchi i pel Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta Presidència vol fer avinent als Il·lustres membres de la Cambra que és a les seves bústies —com molts de vostès hauran observat— el primer lliurament del *Manual parlamentari*, relatiu a les biografies dels Diputats.

Els Serveis del Parlament tenien previst de poder editar, abans de fi d'any, el *Llibre de la Primera Legislatura* i les seccions a) i b) del *Manual parlamentari*. Ho ha impedit l'acumulació de feina derivada de la tramitació dels Pressupostos, que ha portat a fer —de vegades— tres o quatre butlletins per setmana, quan habitualment se'n fa un de sol.

Malgrat això, ara vull mencionar i agrair especialment la col·laboració dels Serveis de Ple i Comissions i de Publicacions, que, esperonats per l'Oficial Major, han fet un esforç suplementari per permetre, almenys, aquest primer lliurament.

Em sembla que el nostre Parlament és el primer a l'Estat espanyol que edita un *Manual parlamentari*, publicació usual en altres indrets i força útil per als treballs nostres. Aprofito l'avinentesa per demanar-los un esforç suplementari i comprometre'ls perquè, en començar el proper període de sessions, puguin lliurar-nos el bloc a), referit als textos legals bàsics, i el que falta del b).

Finalment, vull fer esment de la tan callada com imprescindible col·laboració del Serveis del Parlament: Gabinet de Presidència, Serveis Jurídics, Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu, Servei de Relacions Públiques, Protocol i Informació, Servei de Ple i Comissions, Servei de Manteniment, Obres, Compres i Personal, Servei de Publicacions i Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, al llarg d'aquest període de sessions, per agrair-la i reconèixer-la públicament expressant, com suposo, el pensament de tots els senyors i les senyores Diputats.

Ara doncs, anem a entrar a la continuació del punt de l'ordre del dia, referent als Pressupostos del 1984. Recorden Ses Senyories que vam deixar-ho en la Direcció General de Política Territorial, per l'esmena 111, del Grup Socialista, i m'és plaent de donar la paraula al Diputat Il·lustre senyor...

El Sr. CLOTAS: Ganyet, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...senyor Ganyet. L'Il·lustre Diputat senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, estic segur que vostès coneixen l'acudit d'aquella ampolla que estava mig buida o mig plena segons l'estat emocional de l'observador. Ahir a la nit, segons com hagués anat, hauria parlat a un Parlament mig adormit. Avui al matí estic segur que parlo, potser, a un Parlament mig despert. No obstant això, estic segur que si hi ha algunes còrpores diputacionals o diputatives —ja m'ho aclariran els experts— mig ador-

mides, el seu esperit està absolutament serè i sereny.

Pujo a aquesta tribuna per defensar un petit augment, un augment insignificant en pessetes, només de 25 milions per al Programa d'inversions i actuacions de la Direcció General de Política Territorial, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat. El Pressupost del 1983 per a aquest concepte era de 108 milions de pessetes; el Pressupost del 1984 s'ha reduït fins a 76 milions de pessetes. No es tracta d'inversions i actuacions qualssevol, actuacions negligibles, intrascendents: és una baixa, senyores i senyors Diputats, molt i molt significativa, que a nosaltres ens preocupa enormement. Són inversions i actuacions essencials per determinar la voluntat d'intervenció pública, d'intervenció real de l'Executiu català, de l'autogovern en el medi físic de Catalunya. Aquest medi físic vergonyosament maltractat en el passat i també vergonyosament maltractat en el present. I es tracta també de determinar la voluntat reequilibradora del país, d'aquest país nostre amb malformacions adquirides, no amb malformacions congènites.

Per tant, la pregunta és: és que el Consell Executiu té política territorial? Vol tenir política territorial? És que el nom del Departament s'ha d'escurçar i deixar-lo en Departament d'Obres Públiques només?

Ens referim a conceptes tan importants com portar a terme les actuacions previstes a la Llei d'Alta Muntanya, prèvies a l'e-laboració dels plans comarcals de muntanya. Això fa referència al 33% del territori de Catalunya, a les comarques de la Vall d'Aran, del Pallars Jussà, del Pallars Sobirà, de l'Alt Urgell, de la Cerdanya —de l'amic Diputat Moliner—, de la Garrotxa, del Solsonès, del Berguedà, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Del Ripollès.

El Sr. GANYET: ...del Ripollès. Moltes gràcies. Portar a terme les actuacions previstes a la Llei 23/83, de Política Territorial, en el que fa referència al Pla Territorial de Catalunya. Es vol fer el Pla Territorial de Catalunya o no es vol fer? Aquest plantejament i aquest planejament global del país tan urgent en aquests moments. La protecció d'espais naturals d'especial interès, promoguts per la Generalitat de Catalunya: és el Pedraforca, la zona volcànica de la Garrotxa, el Cadí-Moixeró, els aiguamolls, el delta de l'Ebre i altres espais, com el de Poblet, etcètera. La delimitació dels nous espais objecte de protecció futura no són qüestions qualssevol. El desenvolupament de recomanacions tècniques per als programes de restauració dels espais afectats per activitats extractives a cel obert, o els estudis d'idoneïtat de localització de sistemes de tractament de residus industrials i de residus urbans.

Senyores i senyors Diputats, els prego que vulguin fixar-se bé en el que votarem a continuació. Jo he pujat a aquesta tribuna amb molta moral, avui al matí. Voldria reforçar la Direcció General de Política Territorial, voldria reforçar aquest complement essencial dels països desenvolupats i moderns d'Europa i del món, que tenen una gran preocupació per al seu medi físic, per al reequilibri territorial. Estic segur, senyores i senyors Diputats, senyor President, que si votessin en contra del que proposa l'esmena, de l'augment d'aquests 25 milions de pessetes, no podrien declarar-se mai més en puritat defensors de l'equilibri territorial de Catalunya. Abandonin la idea, si voten en contra, que són defensors dels espais naturals protegits; no es diguin més, senyores i senyors Diputats, sensibles als proble-

mes dels habitants de l'alta muntanya; no assegurin mai més que els preocupa el desori dels residus urbans i dels residus industrials. Llencin pel camí de l'autogovern fictici la motxilla farcida de bones intencions, de la construcció d'un país modern, harmònic, que restaura amb cura les ferides del creixement desgavellat dels anys cinquanta i seixanta. Tanquin la Direcció General de Política Territorial.

Jo els prego que utilitzin el fet demostrable científicament que tenen dins les seves còrpores el cor a l'esquerra, i em dirigeixo als Diputats de Convergència i Unió i als Diputats de l'Esquerra Republicana, sobretot; també als del Grup Popular. Demostrin, com a mínim, que tenen el cor centrat. Apello, doncs, al seu sentit de responsabilitat, al seu amor al país.

Siguin sincers amb vostès mateixos; que no es mantingui, senyores i senyors Diputats, un abisme entre les seves fibres més sensibles, més íntimes (*remor de veus*) i els freds números reflectits en el Pressupost, glacials números emanats del Consell Executiu de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor orador, em permet un moment, per cridar l'atenció de la Cambra perquè guardin silenci i puguin sentir millor el seu discurs.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Ja acabo. Deixin-me contribuir, senyores i senyors Diputats —encara que tan modestament— a la seva pau interior. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyores i senyors Diputats, senyor President, jo no tenia pas previst fer aquesta intervenció, perquè el torn en contra de les esmenes 111, 112, 113, 114, 115 i 116 va ser fet ahir —molt bé, precisament— pel meu company de Grup el senyor Moliné. Però, després de sentir l'epístola moral que ens acaba de dirigir el senyor Ganyet, no he pogut resistir la temptació de sortir per dir-li: senyor Ganyet, per favor, rigor; menys folklore i més rigor. Perquè, ¿vostè se'n recorda, de com es finança, aquesta esmena que vostè proposa? Mirin, jo tinc la mania de fer anotacions en el *Butlletí Oficial del Parlament*, quan hi ha el tema de Pressupostos. I, en aquestes esmenes de vostès, les anotacions són tres interrogants i tres signes d'admiració, perquè no sé si estic meravellat de la ignorància que demostren o estic admirat de la ignorància que demostren.

Vostès proposen finançar aquest programa d'inversions i d'actuacions amb disminució de la subvenció al dèficit dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per a 1984. Però, escoltin, vostès saben en què consisteix, això? Vostès saben que la subvenció als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya és, simplement, una partida que lliura l'Estat per fer cara estrictament al dèficit dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i que, si un any el dèficit fos més baix, si aconseguíssim que el dèficit fos més baix —cosa que seria molt lloable d'aconseguir—, simplement el que passaria és que l'Estat s'estalviaria uns diners, i seria molt bo que se'ls pogués estalviar, però que no hi ha cap manera legal de fer això que vostès proposen? Això és una manca de rigor absolutament intolerable, i amb una manca de rigor d'aquest tipus, fer-nos, a més a més, una epístola moral, és un cas com perquè els Diputats hagin de ser cridats a l'ordre a causa de les seves manifestacions. Jo comprenc els Diputats, i també admiro i comprenc l'actuació del

President, que ens demana que callem per acabar d'escoltar les seves incoherències.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent-se substanciat ja el debat sobre aquesta esmena, anem a sotmetre-la a votació.

Els senyors i les senyores Diputats que siguin favorables a aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció.

Seguim ara amb l'esmena 112, també del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, tinc la sort que el torn en contra d'aquestes esmenes —perquè defensaré les esmenes 112 i 113—, ja està fet i, per tant, m'estalviaré el torn en contra, però jo hi faré un torn a favor.

Aquí es demana rigor, i jo hi estic d'acord, però és que tot aquest Ple que estem fent per debatre els Pressupostos té molt poc rigor, perquè l'excusa que se'ns ha donat sempre és que ja estan gastades les partides; per tant, no calia fer aquest Ple, i ja podíem anar als Pressupostos del 85. Hem estat aquí tres dies perdent el temps; hi ha hagut molt poc rigor.

Ara, és clar, jo veig el rigor i, llavors, la partida que defensava un augment és una partida que diu: «A entitats locals per a auxili d'abastament i de sanejament», 10 milions de pessetes. Llavors, miro els programes, els P.1 i tot això, i les memòries, i tot això, i busco vejam què es pretén fer amb aquests 10 milions de pessetes. Diu: «Programa de sanejament. Ajuda a poblacions amb dèficit d'infraestructura que no estiguin inclosos en plans zonals vigents; realització d'obres de plans zonals quan estiguin encomanades a la Generalitat; redacció de plans zonals dins el pla de sanejament; projectes de contractació i de direcció d'obres.» Això, una part. «Abastament d'aigües: campanya de captacions d'aigua subterrània en zones amb gran dèficit i en zones d'alerta roja. A Osona, a Segarra, a Cerdanya, al Penedès, al Garraf, al Baix Camp, al Priorat, al Vallès Oriental, a la Terra Alta, a les Garrigues, al Segrià.» Magnífic! Amb 10 milions, tot Catalunya. I em penso que hi ha molt poc rigor. Amb aquests 10 milions no es pot fer gaire res, si no és que el que es vulgui fer sigui col·laborar —col·laborar, col·laborar— amb la Junta de Sanejament en aquesta magnífica obra —que jo penso que és magnífica—, però que ha estat la gran jugada d'aquest Govern —suposo que amb la col·laboració de tots els Grups—, però la gran jugada: fer un pla de sanejament per a Catalunya a través d'unes zones, no posar-hi cap diner i posar-hi uns cartells que diuen: «Generalitat de Catalunya, Pla de Sanejament». Això és sensacional! Em trec el barret; ho han sabut fer molt bé, i han fet una campanya magnífica perquè els diners, normalment, o vénen de l'Estat o vénen a través de l'augment de les taxes de l'aigua que paguen els ciutadans. Genial! Però, el cartell, el posa la Generalitat de Catalunya. Genial! I, a més, el que més em preocupa és que aquests plans de sanejament que estan en marxa ja tenen un dèficit d'entrada importantíssim.

Jo he vist que ara s'està fent la informació pública del Pla del Tordera, i pel Pla del Tordera es preveuen uns ingressos baixís-

sims. Uns ingressos, diu: «Mireu, del que es podria cobrar, només cobrarem un 20 o un 30%.» Per què? «Perquè només cobrarem la taxa d'aigua del que pagaran els ciutadans, però no cobrarem la taxa de contaminació ni la taxa d'utilització d'aigües de les indústries.» Sensacional! És a dir, aquí només paguem uns quants; les indústries que també usen l'aigua i l'embruten no pagaran.

Em trec el barret perquè, senyors, han sabut fer una campanya magnífica, sense posar un sol duro: 10 milions de pessetes pels cartells de col·laboració en aquests plans de sanejament.

Bé, l'altra partida és per lluitar contra..., em penso que és contra la sequera en algunes comarques que tinguin molta sequera i, sobretot, intentar transformar aquestes comarques en zones de regadiu. Fonamentalment, Tarragona i Lleida. Jo penso que aquesta també és una voluntat important, i els socialistes volíem intentar que hi hagués un augment de la partida per tal d'impulsar l'agricultura en zones de secà. Pensem que en aquests moments s'està degradant el millor sòl agrícola que tenim al nostre país i, o intentem fer una campanya de salvament dels millors sòls i fem un mapa de sòls, i vejam quins hem de conservar per a activitats agrícoles, o d'aquí a molt poc temps ens trobarem sense sòl agrícola de bona qualitat. Per tant, nosaltres volíem potenciar la creació de millor sòl agrícola en aquestes zones de secà, com són les comarques de Tarragona i de Lleida, i per això destinàvem 30 milions més a aquesta finalitat.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Illustre senyor Moliné.

El Sr. MOLINER: Des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. D'acord amb el que s'ha avançat, ja donem el torn en contra per fet. I...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, prego l'Illustre senyor Diputat i tots els qui facin ús del micròfon des de l'escó que s'acostin el micròfon a la boca, perquè, si no, se sent molt malament.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Doncs, tal com s'ha avançat, donem el torn en contra per fet ja, sobre la base dels raonaments de les esmenes 108 i 112, que s'han fet fa poc.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena 112, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui hi s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a l'esmena 113, també del Grup Socialista. (Pausa.) La 114, perdó; no havia advertit que eren dues esmenes, les que es discutien. La 114, també del Grup Socialista i per defensar-la, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Senyor President, en l'ara de l'agilització del debat, acumularia la defensa de les esmenes 114, 115 i 116, totes elles a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. OLIART: Bé, en la primera esmena, la 114, nosaltres demanem un augment de 24 milions en les ajudes extraordinà-

ries als llogaters. Aquesta partida, com vostès ja saben, tracta precisament del fons d'ajut a les famílies amenaçades de desnonament, i no fa gaire el Grup Socialista va presentar una moció en la qual demanava una partida de 200 milions de pessetes, perquè creiem que és la mínima quantitat a partir de la qual sigui possible fer una política eficaç en aquest sentit.

Nosaltres hem presentat ja una esmena en aquest sentit als Pressupostos del 85, i, per tant, no insistiré en aquest tema. Però, és clar, ara estem en els Pressupostos del 84, quan l'any ja finalitza i això, lògicament, condiciona qualsevol

Nosaltres, llavors, hem presentat aquesta esmena d'augment de 24 milions, perquè creiem que és la necessària perquè el Consell Executiu pugui fer cara a les necessitats de les peticions que tindrà d'aquí a final d'any —bé, durant tot l'any 1984—, i ens basem, precisament, en la informació que ens va donar el senyor Bigatà a través d'una interpellació que nosaltres vam fer, també, no fa gaire. En aquesta interpellació el senyor Bigatà ens va informar que, a començaments del mes d'octubre, s'havien rebut ja unes 800 peticions d'ajut. Bé, seguint la mateixa progressió, a final d'any nosaltres calculem que això serien uns 1.100 peticions. També ens va afirmar el senyor Bigatà que un 30% de les peticions que es rebien no reuenien algun dels requisits necessaris i que, per tant, no es convertien en concessions. Això faria que, a final d'any, es tindrien unes 770 concessions fetes. També sabem, per un informe de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, que la quantitat mitjana d'ajut que es dona els anys 82 i 83 és de 75.000 pessetes. Això ens faria una quantitat de 57.750.000 pessetes.

Atès que en la partida de l'any 84, que és la mateixa partida que hi havia el 83, el Consell Executiu ja ha conservat 26 i escaig milions de pessetes, més aquests 24 milions, més un romanent que hi havia del Pressupost del 83, de què també ens va informar el senyor Bigatà, atès que algunes famílies no van anar a recollir l'ajuda que se'ls havia concedit, això faria també una quantitat molt similar, i creiem que amb aquesta quantitat es podria, com he dit abans, fer cara a les exigències d'aquest any.

Per això, per aquest motiu, crec que està ben calculat, crec que no podran dir que nosaltres ens inventem una quantitat —que podria ser aquesta o que podria ser una altra—, sinó que és la precisa, i, per aquest motiu, jo espero que vostès donaran la seva aprovació a aquest augment.

Pel que fa a les esmenes 115 i 116. En la primera nosaltres demanem un augment de 80 milions de pessetes a l'ajuda a l'habitatge rural —a la millora de l'habitatge rural—, i per l'altra demanem un augment de 200 milions a la rehabilitació d'habitatges privats en cascs urbans.

Bé, nosaltres, el propòsit que tenim només és el de mantenir, mitjançant aquestes esmenes, aquests augments de partides, el mateix nivell que tenien en el Pressupost de l'any 1983, perquè creiem que disminuir-les significa renunciar a una política de rehabilitació i millora de l'habitatge que nosaltres creiem molt necessària i molt positiva, perquè aquest tipus de política té uns efectes econòmics i socials molt notables. En primer lloc, naturalment, augmenta la qualitat de la vida dels seus beneficiaris, però, d'altra banda, dona treball a empreses petites i, a més a més, ocupa molts llocs de treball, perquè els treballs de rehabilitació, precisament, tenen aquesta especificitat, aquesta facultat.

Se'ns adduirà, segurament, que, l'any 83, les partides destinades a aquests conceptes no van ser exhaurides, i això és veritat. Però jo voldria dir que aquesta no pot ser una raó principal per renunciar a una política que, repeteixo, considerem positiva, atès que, com vostès molt bé sabran, aquest tipus de política ha estat tenint un gran èxit a tot arreu d'Europa, sobretot al nord d'Itàlia, a França i a Holanda, i en aquests països actualment aquesta política, com dic, té molt èxit i es contempla molt bé, però s'ha hagut d'esperar un període de temps de deu anys fins que realment ha estat implantada i acceptada.

Per tant, jo crec que també aquest és un motiu pel qual vostès acceptaran que els nivells, almenys els de l'any 83, es mantinguin en aquest de l'any 84.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Donem ja per fet el torn en contra d'aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, ja a la votació del conjunt d'esmenes 114, 115 i 116.

El Sr. CLOTAS: Perdó, senyor President. Al nostre Grup no li ha quedat clar si l'esmena 113 s'havia votat o no... Sí?

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a la votació d'aquestes tres esmenes del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Hem acabat ja amb aquest Departament, i passem ara al Departament següent que és el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

La primera esmena és la 117, també del Grup Socialista, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula al senyor...

El Sr. CLOTAS: Diputat senyor Aleu.

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Aleu. L'Il·lustre Diputat senyor Aleu té la paraula.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquesta esmena, la 117, que és l'única que el Grup Socialista manté de modificació dintre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és merament testimonial, atès que un company, l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé, va fer una esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

L'esmena que aquí presentem té per objecte millorar alguns aspectes i disminuir-ne uns altres, que nosaltres considerem que no són del tot imprescindibles ni necessaris. Disminuïm l'adquisició de vehicles perquè, com va dir el company Il·lustre senyor Pere Ayguadé, després no hi ha gasolina per funcionar, i és absurd tenir vehicles si no hi ha, posteriorment, gasolina per sortir, i disminuïm el projecte de mobiliari en un intent d'evitar despeses que no són del tot necessàries. Per contra, pretenem millorar subvencions als sindicats pagesos, perquè entenem que aquesta Cambra ha de voler, d'alguna manera clara, la millora i l'enfortiment de les organitzacions professionals agràries; entenem també que millorem en 18 milions l'ordenació i millora de les produccions forestals i el programa de neteja de boscos, com un primer pas per evitar els greus incendis forestals que ens assoten contínuament, i el foment de les asse-

gurances agràries col·lectives. Amb aquest foment nosaltres mantenim la nostra filosofia d'entendre que al que s'ha d'anar és a assegurar la renda de la pagesia, i entenem que aquesta és la manera de fer-ho.

En total, unes baixes de 50 milions —suposo que aquí no ens diran que hi ha manca de rigor, perquè no són despeses obligatòries que vinguin fixades per alguna finalitat concreta— i que el canvi pot ser beneficiós per a la agricultura catalana.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les baixes amb què es pretenen finançar els augments d'aquesta esmena són al concepte 611.01, de projecte de mobiliari, però aquest projecte de mobiliari, que en la partida té un total de 42 milions de pessetes, el que conté en realitat són les certificacions d'obra, instal·lacions, telèfons, etcètera, de l'edifici Torre Muñoz, per valor de 26 milions, l'acomodament, instal·lació i equipament de la Direcció General del Medi Rural, a la qual es destinen 4 milions, i l'equipament i material de laboratori d'investigació per als serveis del Departament en el territori, que tenen destinats 12 milions de pessetes.

Aquestes despeses, en aquesta altura de l'any, ja estan compromeses i per tant és molt difícil que aquesta partida pugui ser buidada.

Pel que fa referència als 10 milions que es treuen de l'adquisició de vehicles, hem de dir que a l'adquisició de vehicles es destinen 15 milions, que són per comprar 24 vehicles. Si tenim en compte que en tota la Conselleria hi ha 576 vehicles, i considerant 10 anys de vida mitjana dels vehicles —que són molts, perquè van per camins de muntanya, la majoria— veiem que cada any se n'haurien de comprar 57. En aquest Pressupost se'n compren 24. No és una renovació suficient; no es poden regatejar diners per als vehicles d'extensió agrària, per exemple, als quals van destinats quinze d'aquests vehicles, o per als serveis perifèrics, als quals n'hem destinat vuit.

Si tenim en compte que el preu mitjà dels vehicles que es pot deduir d'aquestes xifres ens dona una mica menys de 640.000 pessetes per vehicle, veiem que la política de compres que està fent el Departament en aquesta matèria és bastant bona.

Després, la filosofia que ens ha expressat l'anterior orador, dient que «ja que no hi ha diners a per la benzina, no cal que es comprin nous vehicles», em sembla una filosofia una mica derrotista per afrontar els problemes del camp català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, ara a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a la 118, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Retirem l'esmena 118, la 119, la 126...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. RIBÓ: ...i defensaré la 120, la 122 i la 124. (*Pausa.*) Bé,

la 17 no la defensaré perquè la vaig defensar ja. (Pausa.) Queda sumada quant a votació però no quant a defensa.

La 120, no cal ni defensar-la, ho diu clarament avui, aquí. Es tracta de dotar les centrals sindicals que estan en el Consell de Treball. Per tant, s'explica per ella mateixa. Hi ha un organisme; aquest organisme, sobre el paper una vegada més, vol ser un instrument de participació social. En realitat és un organisme que més aviat li hauríem de netejar les teranyines de les cadires i de les seves sales de reunió, perquè és força inoperant per voluntat del Consell Executiu. Nosaltres voldríem dotar una de les parts que hi participen, les centrals sindicals.

La 122 i la 124, també els estalvio l'argument: només els faig la pregunta de costum: Per què no hi ha aquests fons en el Pressupost del 84, senyors de Convergència i Unió? Suposo que tampoc ho contestaran, però sàpiguen que nosaltres, en aquest tema, voldríem acabar —i agraeixo en aquests moments que sigui present aquí el Conseller de Treball, perquè torni a sentir la pregunta—, voldríem acabar l'exercici pressupostari aprovant el Pressupost —que sembla que s'acabarà— amb la casa una mica al revés, però amb la pregunta elemental, amb un any d'increment de subvencions: per què, justament, han fet desaparèixer —no 16 pessetes, ni 10 milions— 5.000 milions de Fons d'Ocupació, i on han anat a parar i quina és l'opció política que hi ha al darrere? Contesti'm a la baixa, suposo, o no respongui, però sàpiga que la pregunta és relativament punyent.

Gràcies, senyores Diputades; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per parlar en contra, l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President —m'he acostat massa al micròfon. El senyor Ribó pretén que la Conselleria d'Economia i Finances es quedi pràcticament sense compra de béns corrents i serveis en totes les seves Direccions Generals. És clar, això no és possible. Ens hi oposarem. I el senyor Ribó pretén que emetem més deute públic, suposo, per poder després, suposo, per poder després criticar-nos dient que estem massa endeutats. Per tant, també ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara passem a votació..., tinguin present que les esmenes 118, 119 i 126 han estat retirades per l'Illustre Diputat senyor Ribó, i ara posem a votació la 120, 122 i 124 i la 17 que havia quedat posposada, com recordaran Ses Senyories.

Per tant, els qui siguin favorables a aquestes quatre esmenes, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Tenint en compte que ja ha estat votada la 121 —no cal dir ara que la 122 també ha quedat substanciada— passem a la 123, del Grup Socialista, i per defensar-la dono la paraula al senyor...

El Sr. CLOTAS: Diputat senyor Gil Pachón, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...a l'Illustre Diputat senyor Gil Té la paraula.

El Sr. GIL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, no voy a entrar en cifras que yo he tenido el honor de escuchar con mucha frecuencia al Ilustre Diputado señor Ribó y que no

han recibido contestación sobre por qué no figuran los 5.000 millones en los Presupuestos de 1984.

Pero sí nos gustaría que se nos hicieran alguna aclaraciones, y empezaré por el final, *La Vanguardia*, 18 del XII del 84, textualmente: «Pujol se compromete a luchar contra el paro a pesar de la postura del Gobierno.» En el discurso de investidura y posteriormente en el discurso del análisis de la situación política en Cataluña se hizo hincapié en que uno de los problemas más graves, no uno, el principal problema que había en Cataluña era el problema del paro.

Y no valen los argumentos de tener más deuda pública o no tener más deuda pública, porque si ese es el problema principal que tiene Cataluña, es la prioridad que había que dar en los Presupuestos para intentar paliar esa situación.

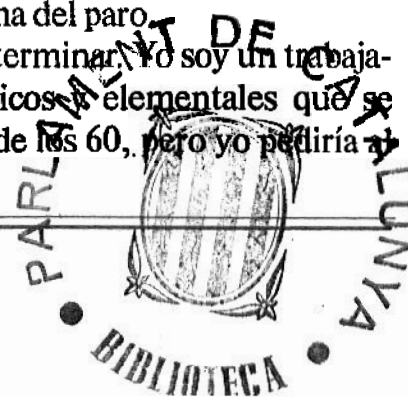
Las centrales sindicales abrigamos muchas esperanzas con el discurso del President Pujol —con ambos discursos. Y en base a eso le presentamos un documento de bases, donde estábamos dispuestos a la colaboración en Cataluña, y a intentar paliar la situación grave en que se encuentra, que yo difiero mucho de lo que dice hoy la prensa de que estamos por debajo de la media del paro a nivel nacional. Nadie ignora que hay comarcas en Cataluña que tienen un índice superior al 30% de paro. Y en reuniones mantenidas con el propio President Pujol se nos dice que no hay ninguna obligación de poner un duro para el tema del paro en Cataluña.

Señores del Gobierno de la Generalitat y de Convergència i Unió: la misma obligación que para poner el impuesto del bingo. Es voluntad política de querer hacer una cosa o de querer hacer otra. Porque yo aquí, ahora mismo, tengo una incógnita: si las elecciones autonómicas, en vez de ser el 29 de abril, fueran para el 29 de enero, ¿cuánto figuraría en esta partida para el paro en Cataluña? Sería un tema que me gustaría clarificar.

Yo invitaría a los miembros del Gobierno de la Generalitat a que se dieran una vuelta por la Comunidad Autónoma de Navarra o por el País Vasco, a ver lo que han invertido esos gobiernos en reconversión. Concretamente, el País Vasco —por poner un gobierno de una ideología más afín y coincidente con ustedes que con la mía—, 7.000 millones para la reconversión de su sector de máquina-herramienta. Y no nos vale el que se diga: «Es que como no tenemos las competencias del INEM...» Si es que el INEM no sirve para paliar el paro, no sirve para solucionar el problema del paro. ¿O es que tiene la varita mágica el INEM para solucionar el problema del paro?

Yo estoy seguro que la semana próxima, cuando discutamos esto en los Presupuestos del 85, ustedes no van a utilizar el argumento de las competencias del INEM para justificar la no dedicación de fondos; utilizarán el argumento de «cuando regionalicemos el AES, con la parte que corresponde a Cataluña, paliaremos parte de esa situación». Yo les pediría, por favor, que no enarboles la bandera de la regionalización del AES. Déjennos, a quienes formamos parte de eso, que enarbolemos esa bandera. Porque estamos dispuestos a regionalizarlo, pero hago una advertencia: la regionalización del AES no lleva implícita la participación del Gobierno de la Generalitat, si no cambian ustedes de actitud en el tema del paro.

Yo quiero decirles una cosa para terminar. Yo soy un trabajador manual, con los estudios básicos y elementales que se hacían a final de los 50 y principio de los 60, pero yo pediría a

Il·lustre Portavoz de Convergència i Unió que revise sus conocimientos de contabilidad, porque si la derecha es la que suma y la izquierda es la que resta, en este caso no sólo no han sumado, sino que han restado 4.000 millones que deberían de ir a favorecer a las clases menos favorecidas de este país.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per a un vot en contra? *(Pausa.)*
L'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. De moment farem un torn en contra d'aquesta esmena 123, que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Gil Pachón.

Bé, quant a l'alta, aquest és un tema que a bastament ha estat debatut al llarg d'aquesta sessió. En diverses ocasions s'ha exposat quina és la posició i quin és el parer del nostre Grup, també com del Consell Executiu, sobre la qüestió. Per tant, no crec que puguem aportar ara nous elements, a part aquest de recollir aquest suggeriment o aquesta informació d'una oposició sindical a una participació del Govern de Catalunya en una hipotètica o possible regionalització —dita «regionalització»— de l'AES.

Quant a la baixa, tampoc no puc afegir altres coses al que el meu company —el Portaveu del Grup, el senyor Subirà— ha fet en el torn en contra a les esmenes anteriors, en el sentit que aquesta esmena —com veuen les senyores i els senyors Diputats— procedeix del deute, amb la particularitat que m'imagino que el Grup Socialista s'haurà equivocat en redactar l'esmena, perquè aquesta nova partida de fons d'ocupació la crea, la finança, sobre la base de la «reducció» de l'Estat d'Ingressos: jo suposo que deu ser un error, que és l'«increment» de l'Estat d'Ingressos.

En tot cas, doncs, pels arguments que ja ha exposat el meu company Portaveu, senyor Subirà, ens oposarem a l'admissió d'aquesta esmena i, per tant, votarem en contra en el moment de sotmetre's a votació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Podem procedir ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 123.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Ara, pertoca la 125, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a l'Honorable Diputat senyor doctor Espasa.

El Sr. ESPASA *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, la 125, la 126...

El Sr. PRESIDENT: La 126 és retirada.

El Sr. ESPASA: ...125, 127 i 128, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 125, 127 i 128?

El Sr. ESPASA: ... i 128, totes tres —en el mateix text ja es diu— són per incrementar el Fons d'Ajut al Cooperativisme, i les donem per defensades, donades les magnífiques i brillants respostes que se'ns donen des del Grup que dona suport al Govern, respostes que sistemàticament eviten de contestar el que ha estat la proposta política —ahir a la nit, aquest matí... Aquesta és l'actitud constant de la resposta, o anar per la baixa, anar a la broma, però, en definitiva, no contestar cap de les pre-

gundes polítiques serioses que s'han fet —tan serioses com la dels 4.000 milions, que torno a reiterar— i que no volen contestar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per al torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Faré el torn conjunt a les tres esmenes perquè, en definitiva, la motivació és similar: retirar despeses adscrites a Departaments concrets per finalitats que ja el senyor Espasa ha especificat.

Aleshores, nosaltres, realment, una vegada més hem d'explicar que aquestes despeses estan ja contretes, o estan realitzades —en el cas concret de la darrera de les esmenes, que és una vegada més a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, que diria que és una Direcció General una mica «Guadiana», que va entrant i sortint al llarg de tot el Pressupost—, i, per tant, una vegada més hem de dir que ens hem d'oposar a l'adopció d'aquestes esmenes.

Però jo el que voldria dir és el següent. Jo crec que un debat de Pressupost s'ajusta a les normes de la lògica, com la major part de les activitats humanes. Aleshores, a mi em sembla que esmenes a l'Estat de Despeses d'un Pressupost són esmenes molt senzilles: consisteixen a agafar uns diners d'un lloc i traslladar-los a un altre lloc. Per tant, explicant la impossibilitat de fer-ho, això és la resposta.

Si se'm permet, ho il·lustraré amb un exemple personal, d'un altre tema, però que em sembla que deixarà clara quina és la nostra posició. Jo vinc moltes vegades aquí a Barcelona des del meu poble utilitzant els Ferrocarrils de la Generalitat, i aleshores —amb perdó del Conseller de Política Territorial— haig de dir que aquests Ferrocarrils s'espantllen sovint. Aleshores, si a mi em pregunten per què no vinc a Barcelona, la resposta única que puc donar —i és la resposta— és a dir: «No puc venir a Barcelona perquè no puc sortir de Terrassa».

Doncs, això, és exactament el que fem nosaltres, i és la resposta que donem. No són respostes polítiques o preguntes polítiques; és purament la realitat. No podem passar uns diners d'un lloc a un altre perquè, o ja no hi són, o estan contrets.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Podem procedir, doncs, ja, a la votació de les tres esmenes, 125, 127 i 128.

Els qui estiguin a favor d'aquestes tres esmenes, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les tres esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Hem acabat el Departament d'Agricultura, i ara anem a passar al Departament de Justícia.

La primera esmena és la 129, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del seu Grup parlamentari. Per defensar-la, tinc l'honor de donar...

El Sr. ESPASA *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, per defensar-les i agrupar-les: la 129 i la 130. Totes dues ben modestes quant als increments que es proposen —3 milions per una banda, 3.229.000 pessetes per l'altra. Una és per dotar amb millors mitjans materials l'Administració de Justícia de Catalunya, i l'altra és, ni més ni menys, per ajudar a la catalanització

d'aquesta Administració.

Però, en definitiva, senyor Escudé, jo li demanaria que fos seriós i que no prengués el pèl a la Cambra. És una Cambra política, on s'estan discutint i fent propostes polítiques d'opció política diferent. I, sistemàticament, vostè —ben alligonat pel seu Grup— evita aquestes respostes polítiques amb un menyspreu a la Cambra que no fa més que reflectir la prepotència i menyspreu amb què el Grup de Convergència i Unió ha tractat tot el debat de Pressupostos del 84, negant-se sistemàticament a qualsevol tipus de resposta coherent en el pla amb què s'havia fet —en el pla polític, en el pla de discutir el perquè d'una opció o una altra— i, en canvi, anant només a la discussió purament dels estats de despeses, de les baixes, amb l'acudit que ja està contret. Però vostè sap tan bé com jo —potser millor que jo i tot— que si estan contretes aquestes despeses és en funció d'unes determinades opcions. I el que es tracta en el debat de Pressupostos no és que juguem a veure qui és més bon comptable que l'altre —en tot cas jo, en aquest terreny, segur que no em sento amb condicions de superar-lo, ni de lluny; segurament en cap terreny—, es tracta de discutir per què el Govern i l'oposició tenen les seves opcions diferents sobre aquelles partides. No com quadren les partides, senyor Escudé; faci el favor de ser una mica més seriós i respecti més a la Cambra, vostè i el seu Grup.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Bé, és que un torn en contra, senyor President, no el puc fer, perquè no és un torn a favor de cap esmena. No sé si per al·lusions... És clar, no són al·lusions perquè les al·lusions entenc que és un capteniment incorrecte meu. Jo crec que parlar de la Cambra com a organisme polític, evidentment hi estem totalment d'acord... Ara, jo l'únic que he dit és que creia que també ens movíem en una argumentació lògica i, per tant, jo crec que la lògica i la política no són contradictòries entre elles.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem procedir, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes, 129 i 130.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Tenim ara a la vista l'esmena 131, del Grup Socialista, per defensar la qual dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista, per defensar l'esmena 131, de modificació, una esmena relativa al Departament de Justícia. El Departament de Justícia, avui, aquí, té el seu titular, l'Honorable Conseller senyor Bassols, jo li agraeixo molt que estigui aquí, perquè malgrat l'escassa transcendència econòmica de l'esmena, del contingut de l'esmena que defenso, que defensaré ara mateix, jo em penso que darrere d'aquesta esmena hi pot haver una significació política important, i crec —i confio en la sensibilitat de l'Honorable Conseller— que sigui possible atendre, no pel fet que l'hagi presentat el meu Grup parlamentari, ni tan sols, potser, pel seu contingut directe, sinó, com he dit, per la seva significació, crec que es podria fer un esforç per atendre aquesta esmena, per les raons que diré.

Aquesta esmena, que quantitativament, ja ho he dit, té molt

poca importància —de fet, es tracta de propugnar un increment d'aquestes partides, que van dels 17.500.000 pessetes fins a 40 milions de pessetes—, el que es pretén és que aquest concepte, que es diu «ajudes al personal de l'Administració de Justícia» i que va dintre de les partides del Gabinet del Conseller i de la Secretaria General, sigui pujat des de 8 milions que hi consten fins a 19 milions, és a dir, pretenem un increment d'11 milions. I, una altra partida, que està també dintre de l'article 48, és a dir, les subvencions que es diuen «a famílies», concretament «a opositors per a la carrera judicial, secretaris de jutjat i fiscalies», sigui pujada de 9.500.000 a 21 milions de pessetes, és a dir, un increment d'11 milions i mig, amb la qual cosa tindríem que aquest conjunt de 17.500.000 se'ns aniria únicament a 40 milions.

El que he de fer observar és que en el Pressupost de l'any 1983 aquestes partides eren més altes que les del 1984, tal com es proposen en el Projecte de Llei. De fet, l'any 1983, per a ajudes al personal de l'Administració de Justícia hi havia 24 milions i mig i una mica més, i per a opositors a carreres judicials o jurídiques hi havia 13 milions. S'ha produït, doncs, una disminució en aquestes partides, una disminució relativament important, relativament a l'escassa quantia, una disminució, exactament, d'un 53,51%. Nosaltres és això el que destaquem, senyores i senyors Diputats, i ens hem de preguntar el perquè, si això és perjudicial que hagi estat així i si, al contrari, seria beneficiós —i nosaltres creiem que sí— que això es rectificués.

Aleshores, per destacar la importància que hi ha darrere de l'aparentment insignificant d'aquests conceptes i quantitats, jo em remeto a la mateixa memòria per programes de 1984 on s'explica, jo crec que molt clarament i molt sintèticament, la motivació sobretot d'una d'aquestes partides, quan es diu, fixin-se: «recolzament a l'Administració de Justícia». I aquí es fa constar, com a objectiu, la realització de les accions més urgents per descollapsar, augmentar l'eficàcia i la qualitat de l'activitat dels jutjats de l'Administració de Justícia a Catalunya. Doncs bé, nosaltres diem que tots aquests són objectius que compartim, que cal assegurar allò que es diu aquí, és a dir, que estem davant d'una previsió de possibles traspassos futurs del que són les competències en matèria d'Administració de Justícia. Per tant, tot això portava i ha portat encertadament la Conselleria a la realització d'un programa específic.

Per tant, si això és així, si aquests objectius ben definits són tan importants, per què aquesta disminució? Nosaltres no hi veiem cap justificació, hi veiem una contradicció, hi veiem que s'ha comès un error que encara som a temps d'esmenar i que ho podem fer, amb aquest augment que nosaltres hem calculat, simplement estimativament, amb un increment que representa no més d'aproximadament un 6% de les quantitats que hi havia el 1983.

Amb això trauríem el que en podríem dir el mal gust de boca, el mal sabor que representa davant uns col·lectius tan importants, que essent així que un Pressupost globalment augmentat, en canvi, aquestes partides hagin disminuït. I com ho volem finançar, això? Aquí nosaltres proposem de treure quantitats de partides relatives a atencions al Departament, atencions al Departament de Justícia, en un cas, i atencions al Departament de Treball, en els altres, partides que admeten una detracció sense crear especials problemes, perquè, com tothom sap, sota aquesta denominació s'amaguen les atencions

a unes necessitats que no dic que no s'hagin de contemplar, però que certament tothom sap que acostumen a caure dintre del camp d'aquelles coses més o menys sumptuàries o negligibles. I, per tant, en uns temps d'austeritat, jo crec que és possible —i, segons com, el que cal és fer-ho—: es pot prescindir de part d'aquestes partides i finançar precisament les que nosaltres volem augmentar.

Per tant, ja no em queda altra cosa sinó subratllar l'extraordinària importància d'aquest fet. Per què? Doncs, senyores i senyors Diputats, perquè hi ha, en aquests moments, en la nostra actualitat política, un fet importantíssim per a la construcció de l'autogovern de Catalunya, per completar la institucionalització de les nostres institucions jurídiques: és el debat, al Congrés de Diputats, de la Llei Orgànica del Poder Judicial. Aquest és un debat importantíssim, en el qual nosaltres anem a aconseguir, finalment, el definitiu reconeixement per a Catalunya no solament d'un organisme tan significatiu com és el Tribunal Superior de Justícia, sinó altres coses igualment importants, com és, concretament, la possibilitat que la nostra Administració autonòmica pugui, com a mínim, gerenciar els aspectes materials i personals de l'Administració de Justícia. Com a conseqüència que si aquestes facultats de dotació econòmica de les necessitats materials i de personals passen del Consell General del Poder Judicial al Govern de l'Estat, immediatament, per raó de l'article 18 de l'Estatut, han de passar també a l'autogovern de Catalunya.

Fixem-nos, doncs, si és important, en aquest moment, incidir sobre totes aquelles coses que són capaces d'afavorir aquest procés. I aquestes coses són, essencialment, dues. I unes —jo ho haig de dir aquí, en reconeixement de la tasca de la Conselleria— han estat iniciades pel mateix senyor Bassols, Honorable Conseller de Justícia. La primera cosa era veure, davant aquest procés que manca, si és encara possible una col·laboració entre totes les forces polítiques per tal d'escometre aquest procés final d'institucionalització d'una forma coherent, clara i amb resultats beneficiosos per a Catalunya. Això, l'Honorable Conseller ho va fer invitant-nos a participar totes les forces polítiques amb representació parlamentària a Madrid en un acte, jo no en diria insòlit però en certa manera desacostumat, que era de col·laborar per tal de buscar, com a mínim, uns punts de vista comuns per plantejar davant el Congrés de Diputats, davant del Senat, a propòsit del debat de la Llei Orgànica del Poder Judicial. I nosaltres —ho sap el senyor Conseller— ho vam fer amb tot l'esperit de col·laboració, sense reticències, vam donar aquest pas en els despatxos de la Conselleria, i jo crec que no hi ha cap dubte que d'això es van deduir uns resultats, i ja veurem després, les dificultats són les dificultats, quines conseqüències poden tenir. Però aquest pas s'ha donat. El senyor Conseller no em podrà dir que, fins i tot, el Diputat que els parla, no va procurar contribuir amb les seves possibilitats al desenvolupament d'aquestes sessions d'estudi, d'una densitat que jo crec que es podrà traduir, políticament, d'alguna manera.

Doncs bé, senyor Bassols, per què no fem ara la segona part de la qüestió, i és demostrar que entre tots, d'una manera conjunta, som capaços de fer aquesta prova de sensibilitat davant aquest col·lectiu del personal de l'Administració de Justícia, dient-li: «hem examinat conjuntament el Pressupost, hem vist que es podien millorar unes dotacions, en aquest sentit, i

ho hem fet obertament». Jo els demano això, els demano que tinguin en compte la importància d'aquesta partida per tal, si no efectivament de contribuir a una millora decisiva en les seves necessitats, però com a mínim per crear aquest clima que s'ha de crear, des d'un pol de col·laboració; jo els demano que encara que sigui per una vegada meditin, encara que sigui dos minuts, consultin i vegin si el pas que nosaltres vam donar fins al carrer de Claris vostès el poden donar ara. Jo em penso que sí. Jo apello directament a la bona voluntat compartida de l'Honorable Conseller de Justícia, per tal que, en aquest cas, es trenqui aquesta mecànica cega d'oposar-se a unes esmenes, de veure efectivament si les raons que estem defensant tenen un fonament, un fonament no perquè aquí surti guanyador ningú, sinó un fonament per tal d'emprendre un camí que encara fa falta, per tal d'acabar amb la institucionalització del poder polític de Catalunya, i per tant, en aquest sentit, demano a tots vostès una consideració seriosa d'aquesta qüestió i un vot a favor de les esmenes que he defensat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Senyor President, des de l'escó, per dir-li al meu contradictor que no s'estranyi que faci jo aquest torn en contra perquè, realment, de les partides de les quals es vol detreure cabals per finançar aquests mitjans, fonamentalment són del Departament de Treball.

Bé, jo no dubto, i a més reconec la vàlua professional del senyor que m'ha precedit en la paraula, i no estic en disposició de discutir el lloable propòsit que el mou. Ara bé, quant al fet que vol detreure conjuntament del Departament de Justícia, són partides en les quals s'inclouen, per exemple, qüestions tan concretes com el manteniment dels ordinadors. La informatització dels jutjats ha estat una tasca lloada, crec, per tota la ciutadania, i realment, si nosaltres traguéssim d'aquest capítol o d'aquest concepte una partida tan específica, la labor que havíem efectuat ara se'ns tornaria en contra.

Respecte a les baixes en el Departament de Treball Quan es parla d'atencions al Departament, no són despeses més o menys que es puguin estirar i arronsar, sinó que realment corresponen a mobiliari, a equip d'oficina, a instruments, per exemple, per als gabinets de seguretat i higiene en el treball, etcètera. I concretament, amb la darrera, en el concepte 271/50, es tracta de dotar de mobiliari la residència de Llançà. Quan en aquesta Cambra s'ha criticat diverses vegades que les instal·lacions públiques, els centres públics, estan mancats de mobiliari i de les atencions mínimes, crec que els treballadors ens mereixem que ja que hi ha la residència reformada i arreglada tinguem el mínim de mobiliari, el mínim indispensable per poder passar les vacances.

És per aquestes raons, únicament i exclusivament, que no podem admetre una baixa en aquests conceptes, que ens haurem d'oposar a aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a procedir a la votació de l'esmena 131.

Els Il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'esmena 132, que correspon a la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, presentada pel Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Senyor President, es retira aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. CLOTAS: Retirada, aquesta esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Moltes gràcies.

Hem acabat ara amb les esmenes al Departament de Justícia. Entrem en el Departament d'Indústria i Energia. Hi ha presentada, per començar, l'esmena 133, del Grup Socialista. Per defensar-la, dono la paraula al...

El Sr. CLOTAS: Diputat senyor Cigarrán.

El Sr. PRESIDENT: ...senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Honorable señor Presidente, señoras y señores Diputados... Si me permite, señor Presidente, defendería la enmienda 133, a la sección 13, y también las de la sección 14 —134 y 135—, que son correlativas.

El Sr. PRESIDENT: Sí, gràcies.

El Sr. CIGARRÁN: Gracias, señor Presidente. La sección 13 y la sección 14 son las Consellerías de Industria y Energía y la Consellería de Comercio, Consumo y Turismo. Son las dos últimas secciones de este Presupuesto, que corresponden a las Consellerías del Consell Executiu. A este Diputado siempre le ha preocupado el motivo por el cual se pone un orden en las secciones del Presupuesto, que corresponde a las Consellerías, si ese orden es un orden de importancia, o a qué se debe el hecho de que dos Consellerías como la de Comercio y Turismo y la de Industria coincidan con las dos últimas numeraciones de las secciones de los Presupuestos. Y, analizando los Presupuestos —todos los Presupuestos, no el del 84, sino el del 83 y el del 82 y el del 81—, vemos que uno de los motivos por los que posiblemente estén las últimas es porque son las dos Consellerías que menos dinero tienen de todo el Consell Executiu.

Creo que alguno de los Consellers, no hace mucho, había dicho a la prensa que su Consellería era la Cenicienta del Consell Executiu, en cuanto a número de dineros destinados para esta Consellería. Y saco esto a colación porque en la enmienda que el Diputado señor Ayguadé defendió, a la totalidad del Presupuesto de Agricultura, en el turno que se ha hecho en respuesta, alguno de los argumentos que se daba, no todos, pero alguno de los argumentos que se daban es que el Presupuesto era bueno, el de Agricultura, porque resulta que suponía el 3% del conjunto del Consell Executiu y que eso correspondía, más o menos, a lo que Agricultura representaba en el conjunto de los sectores de la actividad económica de Cataluña. Yo creo que ese argumento es poco válido si lo comparamos con Industria y con Comercio. En una sociedad fuertemente industrializada y donde hay una gran tradición comercial pretender que la prioridad entre las distintas Consellerías de la Generalitat sea una prioridad de dejar en el último lugar, en el rincón de la cola, a la industria i al comercio, yo creo que es una prioridad equivocada. Creo que es equivocada.

Este Diputado, que le ha tocado en la anterior legislatura hacer enmiendas a estas dos Consellerías, y que también en ésta le ha tocado, a veces se encuentra con grandes dificultades,

no porque no tenga unas prioridades dentro de cada una de las Consellerías para hacer cosas nuevas, sino porque no sabe, en algún sitio, de dónde sacar dineros, de tan pocos dineros como hay. ¿Por qué? Porque, en estos dos Departamentos, pasa muy poco, casi es justo el 1% del Presupuesto en cada uno de los Departamentos en el año 84. 1.700 millones el de Industria y 1.760 el de Comercio. Yo creo que hay muchas partidas en casi todos los Departamentos..., que una sola partida tiene más que toda una Consellería de Industria o que toda una Consellería de Comercio. Yo creo que éste es un tema que el Consell Executiu, como prioridad en la actividad de una sociedad fuertemente industrializada y con una tradición importante en el comercio, donde sufrimos una crisis económica que es básicamente industrial, es una prioridad equivocada, desde nuestro punto de vista.

Pero, no obstante, nosotros hacemos enmiendas dentro de los Departamentos y tenemos estas enmiendas, que son la 133, la 134 y la 135. Y es que, incluso después de hacer una prioridad por Departamentos, también dentro de cada Departamento nosotros tenemos unas prioridades que no coinciden con las prioridades que han hecho en el gasto en 1984 los señores del Gobierno, del Consell Executiu. Una prioridad en el alta, que nosotros en Industria dedicamos 150 millones a subvención de intereses a créditos de empresas, y que en Turismo, en Comercio y Turismo, básicamente...

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm el senyor orador. Prego la Cambra que hi hagi silenci perquè pugui sentir-se el senyor orador de la Cambra.

El Sr. CIGARRÁN: Gracias, señor Presidente... Y que en la Dirección General de Comercio y Consumo dedicamos, por una parte, 9 millones a subvenciones a ayuntamientos para asistencia técnica a las actuaciones de información al consumidor y al usuario, y 20 millones para el acondicionamiento y mejora de mercados municipales. ¿De dónde las extraemos? Pues, las extraemos también de unas prioridades que nosotros creemos que son las últimas prioridades a que, dentro de cada una de las Consellerías, debieran dedicarse dineros.

Bueno, yo diría que, de todas maneras, como la respuesta a las enmiendas que se están haciendo van haciéndose sobre la baja, que, bueno, que no interpreten que esto es sólo una enmienda a los pre-supuestos, sino que es una crítica a una forma de malgastar los dineros durante el año 84, o de gastar mal los dineros desde nuestras prioridades durante 1984, y que en las respuestas se nos dé una respuesta política de por qué hay unas prioridades. No porque se han gastado, porque se han gastado, y yo estoy de acuerdo en que sí que se han gastado; o sea que, posiblemente, si nos dicen que se han gastado los dineros de donde nosotros los extraemos, yo no tenga nada en contra. Lo que ocurre es que lo que yo critico es que no debieran de gastarse en esas porciones y se debieran de gastar en una prioridad distinta, que es la que nosotros ponemos. Por lo tanto, si ustedes no quieren entender que es una enmienda a los pre-supuestos, es una crítica a la forma de gastar mal los dineros en función de las prioridades y una opción diferenciada en esta Cámara, que es la izquierda, que es un Grupo Socialista, de lo que la opción que está en el Gobierno tiene a la hora de gastar los dineros.

Y, en ese sentido, yo terminaría esta intervención, pero quisiera añadir algunas cuestiones más, si me permite el señor

Presidente, puesto que son tres enmiendas y creo que no he agotado el tiempo todavía.

Yo voy a dar una opción, a los Ilustres Diputados que me puedan contestar esta enmienda, a quedar bien; yo creo que me pueden aceptar estas enmiendas. Después de haber aprobado el texto articulado de la Ley en su artículo 14, yo creo que podrían hacer tranquilamente un gesto de generosidad. Puesto que yo les he dicho una cosa que creo, que es que en la Conselleria de Industria y en la de Comercio, en su conjunto, hay poco dinero, podrían hacer tranquilamente que estas enmiendas se aprobasen y después, el señor Conseller de Economía, al final del ejercicio de 1984, cogía esas partidas y las regularizaba por el artículo 14. Por lo tanto, pueden hacerlo y quedarían bien, no saldría en los titulares de los periódicos, cada día, que no se acepta ninguna enmienda de la oposición: aceptarían alguna en las dos últimas Conselleries que les quedan y, después, tendría la oportunidad de estrenar el artículo 14 el Conseller de Economía y Finanzas.

Y una última consideración, que creo que es, desde mi punto de vista, importante: desde la fila seis o siete en la que está sentado este Diputado, y observando todo el debate de los Presupuestos, he visto que, al inicio del debate, el señor Conseller de Economía y Finanzas, que no está presente, y el compañero Armet, que tampoco está presente, han hecho una referencia al socialista Campalans sobre que la política era también pedagogía. Este Diputado, que ha estudiado sus primeros estudios en una escuela rural, allá por el principio de los años cincuenta, ha sufrido una pedagogía mala; ha sufrido las inconveniencias de un maestro que acostumbraba a decirnos a los alumnos que éramos ignorantes y burros, y que en sus expresiones trataba a los alumnos en esa dirección. Tengo el sentimiento de decir que, como Diputado de esta Cámara, veintitantos años después, determinados portavoces cualificados de la mayoría de este Parlamento, en sus intervenciones, me han recordado a los maestros de los principios de los años cincuenta, y no me gustaría que ésa fuera la tónica de este Parlamento.

Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? Perdó? (Pausa.) Per a un torn en contra?

El Sr. SUBIRÀ (de l'escó estant): El senyor Cardús, per fer el torn en contra de la primera esmena, i, de les altres dues esmenes, el torn en contra el farà el Diputat senyor Muntal.

El Sr. PRESIDENT: Bé. L'Illustre senyor Diputat té la paraula.

El Sr. CARDÚS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo diria que l'Illustre Diputat que m'ha precedit es conforma amb poca cosa: que li donem la raó i que després ho desfem. A mi em sembla que això s'ha de tractar més seriosament, perquè té un motiu —i ara l'explicaré tot seguit— que les partides s'hagin situat allí on estan. Amb la seva esmena, el Grup Socialista pretén augmentar les dotacions de fons per subvencionar les empreses, inversions en actius fixos. L'augment que proposen és important, ja que la quantitat inicialment pressupostada de 15 milions es vol incrementar en 150 milions més. Aquest fons es financiarà reduint en 100 milions les transferències corrents a les empreses, i en 50 milions les subvencions a institucions sense finalitat de lucre.

La primera reducció, la de les transferències corrents a les empreses, no ens sembla bé; més ben dit, no hi estem d'acord. Hem de tenir en compte que una acció eficaç no es limita únicament a fomentar noves inversions. Aquesta seria una política tradicional; avui dia s'ha d'anar més enllà. Si volem sortir de la crisi, o si volem atenuar els seus efectes, s'ha de pensar en primer lloc en les empreses existents, ajudar-les a ser més competitives. Hem de contribuir a fer possible que puguin exportar cada vegada més o a estar preparades per conservar o ampliar la seva quota de mercat a l'hora que entrem en la Comunitat Econòmica Europea. Tot això implica posar al seu abast, fins on es pugui, tot allò que les ajudi a modernitzar-se. Creiem que, més que mirar la destinació immediata de l'ajuda, s'han de mirar els seus efectes en la pròpia empresa i, indirectament, en el conjunt de la societat. Creiem que s'han d'ajudar operacions de qualsevol classe de què resulti un manteniment —encara millor un increment— de la seva estructura ocupacional, o un increment de la seva productivitat, o una millora en la tecnologia del producte, o una potenciació de l'àrea comercial de l'empresa, sobretot si es tracta amb mercats exteriors, o un estalvi energètic, o millores en matèria de prevenció de la contaminació.

Aquestes finalitats de vegades s'aconsegueixen a través de noves inversions en actius materials. En altres casos es tractarà d'operacions diferents com poden ser renovació d'estocs, disseny de nous productes, estudis de mercat, mètodes de productivitat, etcètera. Ajudes que, dins el Pressupost, no poden anar al capítol setè i s'han de classificar en el capítol quart. En resum, si volem tenir una incidència real, si el Departament ha de ser eficaç, ha de tenir la possibilitat d'atendre d'una forma àgil les veritables necessitats de les empreses, no únicament les inversions.

Tampoc som partidaris de reduir les subvencions a institucions sense finalitat de lucre. Amb aquestes subvencions es pretén aconseguir dos tipus de finalitats: primer, fomentar la recerca; segon, ajudar entitats que donin servei i suport a la indústria. Al nostre entendre, totes dues de primeríssima importància, no solament per a les empreses sinó per al conjunt de la societat.

Entre les entitats beneficiàries figuren la Universitat de Barcelona, l'ETSEIB, Laboratori de Mecànica de Fluids, l'Institut de Tècniques de la Construcció, la Universitat Politècnica, el Laboratori d'Assaigs i Investigacions, l'Institut de Tecnologia Química i Tèxtil, i moltes d'altres. És per aquests motius, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup votarà en contra de l'esmena del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara, per consumir el torn en contra de les esmenes 134 i 135, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ens cenyirem breument a contestar les esmenes presentades pel Grup Socialista.

Quant a l'esmena 134, al Pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme per a l'exercici 1983 hi figurava amb aquesta finalitat, amb aquesta esmena, «Subvencions a ajuntaments per a assistències tècniques a les actuacions d'informació al consumidor i a l'usuari», una quantitat de diners de 7.441.750 pessetes amb càrrec al Pressupost d'infraestructura

de la Generalitat, ja que encara no s'havien concertat en aquell moment els traspassos. Com sigui que una vegada portats a terme aquests traspassos pel Real Decret 275/83, de 20 de juliol, per a l'exercici d'enguany teníem assegurat un traspasat de 12.079.000 pessetes, que ja es va consignar en la secció 331.50, del servei 03. Durant el transcurs de l'any s'han anat fent negociacions i en el moment d'entrar aquests Pressupostos a la Cambra encara no s'havia concretat la quantitat de diners que s'havia de rebre, però en aquest moment ja podem avançar que seran 17.112.200 pessetes, més que recentment ja i últimament s'han rebut 6.166.000 pessetes. Per tant, tindrem per aquesta secció 23 milions de pessetes. Aquesta quantitat està per sota de la sumada amb la que vostès reclamen d'incrementar amb 9 milions l'ajut per a aquesta secció.

I quant a l'esmena 135, la partida destinada al condicionament i millora de mercats municipals ja està prevista en el Pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme i dotada amb una quantitat de 139.880.500 pessetes. Concretament es tracta del concepte pressupostari 731.50, corresponent al Servei 03 i a la Secció 14, i està destinat a l'«Ajut al finançament d'inversions equipaments comercials de tipus col·lectiu». Vostès reclamen per al «Condicionament i millora de mercats municipals», en l'esmena 135, i en la 134 ens reclamen també 9 milions per a «Subvencions a ajuntaments per a les assistències tècniques en les actuacions d'informació al consumidor i a l'usuari». Doncs, bé, tant per un concepte com per l'altre només li esmentaré on s'han rebut aquestes bàsiques ajudes. A l'Ajuntament d'Hospitalet del Llobregat, 1.500.000 pessetes; a l'Ajuntament de Badalona, 1.250.000 pessetes; a l'Ajuntament de Sabadell, 500.000 pessetes; a l'Ajuntament de Lleida, 1.250.000 pessetes; a l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat, 2.500.000 pessetes, i altres que li podria anar citant, però no em vull estendre massa. Quant a la partida 431.50, que era aquella en què vostè reclamava els 9 milions de pessetes, que ja hem dit que es transformaven en 123 milions de pessetes.

Quant a l'altra esmena en la qual vostès ens reclamaven 20 milions de pessetes, li puc dir també que s'han rebut, bàsicament, a nivell d'ajuntaments. Ajuntament de Girona, 1.954.000 pessetes; el de l'Hospitalet, 2.977.000 pessetes; Ajuntament de Manresa, 3.500.000; Ajuntament de Sabadell, per al Mercat de Can Gambús, 15 milions de pessetes, i si vol li puc cedir tota la relació d'ajuntaments que han anat rebent aquestes subvencions per a inversions en equipaments comercials de tipus col·lectiu.

Per tant, per aquests motius, nosaltres ens oposarem a l'esmena, perquè queda palès que els ajuntaments han rebut, realment, tot el que havien demanat.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Podem procedir, doncs, ara, un cop substanciat... *(El senyor Cigarrán s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CIGARRÁN: Senyor President, simplement un segundito para una cuestión de aclaración de una contradicción, que el Ilustre Diputado ha dicho. La reclamación de los 9 millones de pesetas no es para el punto 50, es para el 01, según figura en el *Boletín*. Aclararlo porque es que el Diputado de Convergencia ha dicho, ha explicado, como se habían repartido las partidas del punto 50 y nosotros para el punto 50 no añadi-

mos nada, es para el concepto 01, en el cual no hay nada más que 1.000 pesetas. Simplemente aclarar esto para que los señores Diputados sepan que votan el concepto 01, no al punto 50, que ya existía una cantidad.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Muntal vol fer alguna precisió sobre aquest punt? Només sobre aquest punt, eh!

El Sr. MUNTAL: Sí, senyor President. El que passa és que el punt 50 i el punt 01, encara que amb el mateix concepte, un es refereix a diner traspasat i l'altre a diner d'infraestructura de la mateixa Generalitat; per tant, nosaltres hem considerat que amb el diner traspasat n'hi havia suficient per atendre les necessitats dels ajuntaments.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a procedir, doncs, a la votació d'aquest conjunt d'esmenes, per a les quals, doncs, demano als seus promotors que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Amb això hem acabat les esmenes dels Departaments i anem a entrar a les dels organismes autònoms. Abans d'entrar en aquest punt voldria fer un advertiment que m'ha encarregat que el fes a vostès l'Honorable Conseller de Finances, senyor Cullerell, que com vostès poden observar avui no és present aquí, mentre que ho va ser durant tota l'estona del debat dels Pressupostos de les reunions anteriors; és a causa d'una reunió obligada que tenia a Madrid amb Consellers de Comunitats Autònomes de la seva especialitat, i m'ha encarregat que els ho fes saber.

Bé, doncs ara si els sembla podríem entrar al debat de l'esmena 136, del Grup Socialista... *(El senyor Clotas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CLOTAS: Senyor President per anunciar la retirada de les esmenes 136, 146 i 147.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, 136, 146 i 147. Ara anem, doncs, a la discussió del 137.

El Sr. CLOTAS: El Diputat senyor Soto, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquesta esmena és en relació amb la política d'instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que jo he de dir que ha estat un dels pocs trets positius de la política de joventut del Consell Executiu en la darrera legislatura, i no em dol dir-ho. El que passa és que també els he de dir la veritat, i és que anem a pitjor, que el que fins ara havia estat una política més o menys raonable és una política que en aquests moments, està empitjorant. I jo els donaré les dades que crec que són dades que tothom pot contestar molt clarament, comparant el Pressupost del 83 amb el Pressupost del 84, del qual es diu que és un Pressupost prorrogat, almenys no a nivell de Joventut, no a nivell de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. En el capítol d'inversions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, en el Pressupost de 1983 es dedicaven 333 milions de pessetes; en el Pressupost que avui discutim, aquesta xifra ha quedat reduïda a 107 milions de pessetes, és a dir, que hi ha hagut una retallada —escollin bé, senyors Diputats— de

226 milions de pessetes. Ja va dir ahir el Portaveu del nostre Grup, l'Honorable senyor Armet, que la febre electoral havia tingut les seves conseqüències fonamentalment en el capítol d'inversió i sembla que els joves del nostre país han estat un dels grans perjudicats.

Des del nostre punt de vista aquesta esmena és una esmena raonada i raonable. Nosaltres, el que proposaríem és que aquesta política d'instal·lacions continuï. Aquesta política d'instal·lacions és una política en el Pressupost del 1984 pràcticament paralitzada. És a dir, únicament es preveuen una sèrie de conservacions i reparacions i es preveu el pagament d'un alberg adquirit ja en funcionament, que és l'alberg de la Molina. Però no es preveu cap nova instal·lació més enllà del programa dedicat a serveis comarcals, ludoteques i altres instal·lacions de joventut.

Nosaltres creiem que és necessari continuar la política d'infraestructura i la política d'instal·lacions al servei de la joventut fins a aconseguir una xarxa raonable i raonada, i en aquest sentit nosaltres creiem que les instal·lacions que es necessiten són les instal·lacions que nosaltres hi proposem. En aquest sentit proposem dedicar una partida al programa de convenis amb els ajuntaments per crear una xarxa de cases de joventut i ludoteques, mitjançant un programa de convenis amb els ajuntaments. Perquè aquest Pressupost té una novetat respecte al Pressupost del 83, i és que hi ha una partida dedicada als serveis comarcals; és a dir, bàsicament a instal·lacions de tipus burocràtic i a ludoteques. La nostra preocupació, que ja hem repetit moltes vegades, que les ludoteques a tota Europa, a tots els països d'occident són gestionades pels ajuntaments, que són l'administració més propera als joves, i sembla que la Direcció General de la Joventut i l'Institut Català de Serveis a la Joventut volen continuar fent-ho ells.

Per exemple, fa unes setmanes l'Ajuntament de Barcelona va fer una important proposta d'alçada política a la Direcció General de Joventut, que, entre altres coses, li proposava una cosa tan raonada i raonable com fer la permuta d'un alberg de joventut que és propietat, en aquests moments, de l'Ajuntament de Barcelona, que passés a la Generalitat i que les ludoteques, passessin a propietat de l'Ajuntament barceloní. Aquesta proposta no ha trobat la resposta que nosaltres consideràvem positiva i necessària des de la Direcció General de Joventut.

De tota manera, del tema de les ludoteques, ja en parlarem probablement amb més extensió i amb més profunditat la setmana que ve, perquè suposo que la resposta que em donaran és sobre el tema del marc competencial i ja en parlarem, d'això, la setmana que ve amb més extensió i més profunditat.

Aleshores, jo defensaré molt ràpidament les baixes que fem, perquè suposo que és per aquí per on vindran a dir que aquesta esmena no és acceptable.

La primera baixa que proposem és la d'inversions per a serveis comarcals, ludoteques i altres instal·lacions, que, bàsicament, segons l'annex d'inversions, va dedicada a la rehabilitació d'un alberg i a un servei comarcal determinat. És a dir, que queden molts més altres serveis comarcals i serveis territorials molt més necessitats del que es proposa en la memòria d'inversions, que no tindran cap atenció ni cap preocupació de la Direcció General de Joventut i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut en el Pressupost del 1984.

Proposem també una reducció, raonada i raonable, d'1 milió

de pessetes en el capítol d'«Estudis i dictàmens» i proposem una reducció de 7 milions en el tema de «Promoció i desenvolupament», que és la partida que té un ascens respecte al Pressupost del 83 d'un cent per cent, aproximadament, amb la qual cosa nosaltres creiem també que la reducció és una reducció raonada.

Nosaltres volem, en definitiva, que aquesta política d'instal·lacions continuï, que no anem a pitjor en l'únic tema, en l'únic aspecte de la política juvenil que s'havia desenvolupat des del nostre punt de vista d'una manera positiva fins al moment.

Jo, en acabar la meua intervenció, voldria fer una referència obligada, perquè ahir vam acabar amb el senyor Casals el debat en un to una mica agre. I jo, la veritat, és que crec que no s'ho mereixia, perquè ho he de dir, en honor a la veritat, que amb el senyor Casals he tingut la possibilitat tant a Comissió com aquí de parlamentar, cosa que assenyalava fa uns dies l'Il·lustre senyor Ribó que era la funció d'aquest Parlament. Crec que, desgraciadament, els responsables del nostre Grup parlamentari i d'altres Grups parlamentaris sobre altres temes no han tingut ni tan sols la possibilitat de parlamentar.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats; un moment, si us plau. En primer lloc, cal indicar que aquesta esmena del Grup Socialista rebaixa partides per oferir un servei al qual els ajuntaments ja tenen accés, mitjançant el concepte 731.01 del Pressupost —el projecte de Pressupost en aquests moments— de la Direcció General de Joventut. Des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut ja es fan convenis amb els ajuntaments per a la creació d'una xarxa de cases de joventut i ludoteques, marc educatiu, per cert, europeista, com dèiem abans, introduït a Catalunya per la Generalitat.

Per citar-ne uns quants, esmentaré convenis fets darrerament amb l'Ajuntament de Molins de Rei, de Manresa —on la Generalitat ha cedit el local—, de Badalona —actualment en tràmit—, la que es va fer a Salt ja fa un temps —en conveni amb la Diputació de Girona, ja que els locals eren d'aquesta—, o també a Igualada o a Olot.

Podem dir que, com a norma general, els ajuntaments que tenen equipaments propis disponibles demanen acollir-se a la convocatòria que al seu dia es va fer. A aquesta convocatòria es van acollir 114 ajuntaments, contractant-se 52 instal·lacions. El fet de plantejar baixes indiscriminades als conceptes 282, 251 i 631.01 pot provocar de rebaixar considerablement l'organització d'activitats per als joves no associats, i les col·laboracions amb els ajuntaments, per exemple els espectacles d'estiu. Crec que coincidirem que no és convenient rebaixar les xifres destinades als joves no associats.

Per altra banda, en rebaixar el concepte d'estudis i dictàmens ens porta irremediablement que un tema com el de joventut, que cal plantejar-lo a llarg termini normalment, primer, no es faci el treball d'investigació tan necessari en aquest tema, i, segon, que caiguem en un continu immediatisme sense projectar cap mena de futur.

Rebaixar el concepte 631.01 ens comportaria, a més, impedir l'acabament de la xarxa d'instal·lacions de joventut

—albergs, cases de colònies, etcètera—, les quals, per donar una xifra, han tingut en els darrers quatre anys gairebé mig milió d'estades per part dels joves de Catalunya. També comportaria haver de gairebé paralitzar la política de descentralització administrativa que s'està duent a terme amb la instal·lació de serveis comarcals arreu de les nostres comarques.

Per finalitzar, voldria esmentar al Grup Socialista que, quant a la competència de ludoteques a nivell local, nosaltres compartim totalment aquest criteri, ara bé, mentre no s'aclareixin les competències —especialment d'organismes provincials, que sense tenir competències en tema de joventut actualment tenen més Pressupost de joventut que la mateixa Direcció General de Joventut—, nosaltres creiem que l'Administració més propera és la que més es preocupa del tema juvenil.

Per l'últim, manifestar —bé, ja li vaig manifestar al senyor Soto ahir personalment, les meves petites disculpes pel to àrid d'última hora de la meua intervenció d'ahir.

És per això, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup parlamentari votarà en contra de l'esmena socialista.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Procedim, doncs, ara, a la votació d'aquesta esmena número 137, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Ve ara l'esmena número 138, de l'Escola d'Administració Pública, a la qual hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, retirem l'esmena 139, i igualment l'esmena 138.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem, doncs, a l'esmena 140, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, és una de les darreres esmenes nostres, però no per això poc important. Va ser una de les que va motivar —el contingut de la que ara defensaré— la nostra esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

L'esmena proposa canviar una partida de 10.000 milions de l'activitat concertada a l'activitat pròpia, i, senyores i senyors Diputats, perquè vegin que aquesta proposta és raonada, jo els voldria tornar a recordar molt ràpidament unes xifres que sé —perquè diversos Diputats després personalment m'ho van manifestar— que van impressionar fortament la Cambra. Avui, amb una mica més de temps, aquestes xifres, les podré donar amb més detall, i vostès podran —si ho volen— treure'n les conclusions oportunes; són xifres, però, que parlen absolutament per si mateixes.

La nostra esmena —ho recordo— no és fer baixes en un lloc que no pot ser, senyor Escudé. És, dins d'una mateixa partida, dins d'un mateix concepte, canviar només de gastar diners en

acció concertada, és a dir, en clíniques i hospitals privats, a gastar-ho en hospitals propis, és a dir, públics.

Se'm podrà dir: «Oh!, però és que els hospitals públics gasten més, tenen una despesa més irracional, menys eficient», doncs, senyores i senyors Diputats, això no és cert. I això no és cert per l'estudi que jo ara resumiré ràpidament, un estudi presentat en les Segones Jornades d'Economia de la Salut del País Basc per uns investigadors catalans, i això no és cert perquè un estudi molt més prolongat, molt més detallat —perquè aquest és un estudi que abraça només sis mesos, però importants ja— de dos anys de duració, que s'ha fet també a Catalunya, jo no en dispo, jo no el conec, només sé que s'ha fet, i només sé —molt vagament, i aquí sí que adverteixo prèviament que avui no val la paraula d'ahir, senyor Conseller: si aconseguixo que em contesti, li replicaré amb molt de gust— que confirma amb escreix això que jo ara vaig a dir.

I el que jo vaig a dir és el següent, senyores i senyors Diputats, per argumentar la nostra esmena: en una clínica particular, en un hospital benèfic-privat sense ànim de lucre, tipus hospital de ciutat mitjana, hospital comarcal de Catalunya —ens entenem tots amb aquest concepte—, i en un hospital de la Seguretat Social, aquest monstre de la Seguretat Social, això tan gros, això tan deshumanitzat, doncs, si volen prestar atenció escoltin, perquè es divertiran amb les xifres: personal d'infermeria per llit a la clínica privada, 0,43; personal d'infermeria a l'hospital benèfic-privat comarcal, 0,5; personal d'infermeria per llit a l'hospital de la Seguretat Social, 1,23. Dues vegades més ben atesos a la Seguretat Social que a la clínica privada... Però, (*Remor de veus.*) però..., una hèrnia, una operació d'hèrnia a la clínica privada de mitjana dura divuit dies; a l'hospital no lucratiu comarcal, de mitjana dura onze dies; a l'hospital de la Seguretat Social, de mitjana dura 6,9 dies. La xifra és important, eh?

El mateix podem dir d'altres paràmetres absolutament comparables: l'operació d'apendicectomia a la clínica privada, 11,4 dies de mitjana; a l'hospital no lucratiu, 9,8; a l'hospital de la Seguretat Social, 7,6. I si anem a l'operació de l'extirpació de la bufeta de la fel —les pedres al fetge, que en diu la gent—, a la clínica privada, 24,2 dies de mitjana; a l'hospital comarcal, 13,5 i a l'hospital de la Seguretat Social, 10,2.

Com poden veure, amb el doble de personal d'infermeria del que marquen els estàndards internacionals, perquè el que es fa a les clíniques privades i en aquests hospitals lucratiu —per insuficiència de recursos econòmics en el segon cas, en l'altre cas és per augmentar el lucre, per augmentar el benefici— és tenir menys personal del que els estàndards internacionals de l'OMS recomanen. Per tant, amb doble personal, s'està la meitat de dies, procés per procés comparable i, a més a més, el cost és de la meitat. El cost d'una hèrnia en una clínica privada, 105.000 pessetes; en un hospital de la Seguretat Social, 57.000 pessetes. El cost d'una apendicitis, 68.000 pessetes; en un hospital de la Seguretat Social, 40.000 pessetes.

És per aquestes raons, raons recolzades en dades concretes, en estudis científics, no en argumentacions ideològiques o polítiques, que, evidentment que també hi ha una base política, perquè jo estic defensant això, i ara se'm dirà que això, no crec que ningú s'atreveixi a dir, que això no és cert. No crec que cap Diputat s'atreveixi a dir que això no és cert, en tot cas aquí hi ha la fotocòpia de l'estudi i el Conseller de Sanitat i Seguretat

Social té un estudi —ho repeteixo— no de sis mesos, sinó de dos anys, que confirma amb escreix això, i l'únic que demanem nosaltres és que a la vista d'això es canviï l'orientació política del Departament, i l'orientació política d'aquesta partida, que, com saben, és la més grossa de tot el Pressupost de la Generalitat, la partida unitària més grossa de tot el Pressupost de la Generalitat és la de concerts: 50.000 milions, i els concerts, senyores i senyors Diputats, es gasten així, es gasten pagant, divuit dies d'una hèrnia en un hospital privat quan se sap que en els de la Seguretat Social dura set dies. I què es fa? Doncs no s'obren els hospitals propis —Badalona, Germans Trias, Sabadell, Terrassa, Vic—, i en canvi es continua mantenint any rere any una política d'orientació de mantenir el mateix nivell de concerts. Nosaltres no estem dient —i el senyor Conseller ho sap perfectament— que d'avui per demà no hi hagi concerts...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. ESPASA: Moltes gràcies, senyor President, acabo de seguida. Doncs, no li demanem que canviï dràsticament l'orientació entre propis i concertats, però sí que es noti un canvi en l'orientació, en el sentit de decreixen les partides de concert per augmentar les partides amb hospitals propis, que existeixen, que estan pendents de posar en funcionament i, sobretot, quan sabem que ens estalviariem molts i molts diners.

Senyors de Convergència i Unió, vostès, des de la seva lògica particular, quan es tracta de la butxaca particular sí que es preocupen molt de l'estalvi, d'estalviar. Ara, sembla que quan es tracta del diner públic, més que preocupar-se de l'estalvi —que representaria utilitzar els mitjans propis—, a un no li queda cap altre remei que concloure que potser del que es tracta és d'aprofitar-se del diner públic per subvencionar a preus tres vegades més cars l'empresa privada, en aquest cas l'empresa de serveis mèdics, clínics, les clíniques privades. Això és el que diu aquest estudi, i espero la seva contesta.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? El Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, efectivament, com diu el senyor Espasa, l'alta i la baixa són en el mateix lloc.

No cal que digui —crec que tots les senyores i els senyors Diputats, almenys aquells que em coneixen personalment, en són perfectament conscients— que jo no sóc un tècnic, gens en temes sanitaris. Jo respecto molt l'opinió professional del senyor Espasa; jo, al que aspiro en la mesura que la meua habilitat m'ho permeti, és a intentar ser un bon polític, i jo he après molt del senyor Espasa i d'altres integrants del seu Grup, el senyor Ribó fa un moment m'ha privat del plaer de parlar del tema de l'escola pública en aquest terreny de la política.

Per tant, jo no entraré, ni pretenc entrar..., se m'acudeixen una sèrie de comentaris a fer sobre aquestes xifres, però no els vull fer per no relliscar en el terreny tècnic, jo al que sí com a polític aspiro és a saber què opina el poble, què opina el ciutadà. I, aleshores —almenys en la meua demarcació, no sé altres llocs—, he sentit moltes vegades, moltes vegades, als treballadors dir: «aquest problema mèdic el vaig a consultar amb» —és una frase molt poc catalanesca, però molt exacta— diuen: «vaig a veure al «médico de los dineros»», perquè, és clar, aleshores —jo no dic res—, el poble es queixa que la Seguretat

Social pròpia, quan hi ha una anàlisi mèdica en ambulatori, doncs hi ha una gran eficàcia i una gran agilitat en l'enfocament del tema, que en qüestió de molt pocs minuts, i a vegades de segons es resol un diagnòstic, mentre que el «médico de los dineros», que en diuen aquests treballadors, pels motius que sigui, hi està molt més temps. Seguint aquesta doctrina que ens explicava vostè, aleshores hauríem de deduir que, efectivament, és molt millor aquest diagnòstic d'aquesta manera.

No crec que sigui aquest el tema, però jo, en definitiva, no voldria ara iniciar un debat per al qual no estic gens dotat, ni tampoc voldria ressuscitar per tercera vegada un debat de totalitat sobre aquestes qüestions. Aquí mateix, ahir, al senyor Lluís García li vaig fer aquesta mateixa observació: el debat de totalitat, l'havia fet, i amb un gran coneixement de causa, el meu company senyor Colomines i jo el que vaig intentar amb ell és sintetitzar els conceptes que creiem que componen realment la nostra política, que, evidentment, és diferent de la de vostè i de la del seu Grup.

Per tant, en definitiva, una partida, una esmena que pretén passar «assistència sanitària amb mitjans aliens» a «assistència sanitària amb mitjans propis, amb institucions obertes», entenem que contradiu aquesta política d'equilibri, perquè nosaltres no pretenem despullar el sector de titularitat pública en favor del privat, sinó actuar en reconeixement d'una realitat existent.

Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, ens oposem a aquesta esmena i, per tant, votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a procedir, doncs, ara, a la votació de l'esmena 140, que és la que s'ha estat debatent.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Continuem ara amb l'esmena 141, del Grup Socialista, per exposar la qual dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Defensaré, senyor President, la 141 i la següent, la 142.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Bé, aquestes esmenes, no cal que insisteixi en els elements que ha apuntat el senyor Espasa, perquè efectivament es refereixen a la mateixa baixa, «Acció concertada», per un import segurament bastant inferior, només de 1.300 milions de pessetes. Nosaltres hem criticat en la defensa de la nostra esmena a la totalitat l'orientació de la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per ser coherent amb aquesta crítica, recordo a *flash* que el que dèiem era que vostès, el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el Govern de Convergència i Unió, tenen una orientació en matèria de política sanitària a favor del sector hospitalari en detriment del sector d'assistència primària, és a dir en detriment de la política de la creació de centres de salut o centres d'assistència primària, els dits i coneguts ambulatoris de la Seguretat Social.

I això era, des del nostre punt de vista, preocupant. Es mani-

festava, a través d'una inversió inferior, aproximadament en 1.000 milions de pessetes: vostès dedicaven 2.000 i escaig milions de pessetes a la inversió en hospitals, 1.000 milions de pessetes a la inversió en centres d'assistència primària. I això és greu, i comporta una orientació amb la qual discrepem profundament. Dificilment aquests treballadors, senyor Escudé, que diuen que van al metge «de los dineros» —amb les seves paraules—, continuaran dient aquesta frase en la mesura que no hi hagi aquest canvi d'orientació.

No s'està fent res en la política catalana, en el sector públic sanitari, per millorar l'existència dels centres d'assistència primària. Comprèn les declaracions de responsabilitat del senyor Conseller, quan diu que l'assistència primària, fer una reforma de l'assistència primària és fer una autèntica revolució en el sector públic sanitari, que no es pot fer d'avui per demà, que requereix molts anys. Compartim la seva preocupació i les seves declaracions. El que no compartim és la cadència en els ritmes amb què vostès apliquen aquesta política, perquè l'estan allargant en el temps, perquè porten quatre anys de gestió —o tres anys i escaig de gestió—, d'uns serveis traspassats, i no es veu o es veu poc aquesta reforma. Vostè ho sap, es veu molt poc. Hi ha menys inversió, molt poca millora en la qualitat de l'assistència, pràcticament no tenim indicadors de salut en matèria d'assistència primària. Així difícilment podrem avançar en aquesta reforma.

Perquè de les paraules passin a la realitat, per no confondre el somni amb la realitat, per no poder dir que es parla en nom del partit —entre cometes, i amb cortesia— «de los dineros», volem que vostès ens donin solució amb el seu vot afirmatiu a aquestes esmenes.

Detraïem 1.300 milions de pessetes d'«Acció concertada», amb responsabilitat; sapiguem, al mateix temps, que s'hauran de tancar alguns dels centres concertats, amb responsabilitat, li hem de dir, al contrari del que sembla que es fa, que és promoure encara més aquesta política d'acció concertada amb els centres privats del sector sanitari de Catalunya. Recentment, i en estudis, surten opinions de la premsa, surt una certa problemàtica de la necessitat de donar suport, des del sector públic sanitari, a unes iniciatives del sector privat sanitari que no estan reeixint. I es requerirà que el sector públic sanitari li doni suport per a la seva viabilitat. Volem advertir-ho ara, des d'aquesta tribuna i amb la solemnitat que calgui, perquè aquest és el recurs fàcil d'operacions nefastes, mal planificades, que després necessiten el coixí i el suport de l'erari públic per a la seva viabilitat.

Nosaltres volem que siguin realitat les paraules i els discursos, volem que hi hagi més inversió —petita, modesta, però més inversió— en equipaments i obres de nous centres extra-hospitalaris, és a dir centres de salut, centres d'assistència primària, que es corregeixi l'oferta de desigualtat territorial en matèria d'assistència sanitària que pateixen els nostres ciutadans, dels llocs, dels territoris més afectats per aquesta manca —el senyor Conseller, quan fa estudis de planificació sanitària sap perfectament bé que hi ha un greu desequilibri social en aquesta matèria, en l'oferta pública sanitària.

Volem, al mateix temps, que es millori la qualitat dels mitjans de què disposen els centres d'assistència primària, i per això fem una altra inversió, de 450 milions de pessetes; que realment hi hagi un pla a Catalunya de dotació de nous equipa-

ments per a aquests centres, existents, d'assistència primària, mal dotats, amb desinversions constants per part del sector públic sanitari.

I l'altra esmena, l'última esmena, la 142, és una esmena puntual, clara i nítida. Volem una inversió necessària, que el senyor Conseller coneix perfectament bé. Perquè hi ha estudis, també; des de l'Ajuntament de Barcelona s'han fet estudis de planificació, conjuntament amb el Departament, a través d'un conveni. Després, aquest estudi, finalment no s'ha pogut signar conjuntament, no s'ha pogut signar perquè hi ha hagut discrepàncies amb el Departament de Sanitat, quant a l'orientació. Estic parlant, perquè les senyores i els senyors Diputats sapiguin de què parlo, de la gestió de les àrees de gestió i de les àrees de planificació. Divideixen Barcelona —senyor Conseller, vostè ho sap perfectament bé—, divideixen Barcelona en dues àrees de gestió i en una àrea de planificació, i no doten amb serveis suficients barris tan importants com la Barceloneta, el Carmel, la Guineueta o Nou Barris, precisament els que estan mancats de centres de salut, d'ambulatoris. Perquè «los trabajadores» no diguin: «Hem d'anar al metge "dels dineros"», hem de fer possible centres d'assistència primària a aquests barris.

Aquesta és l'altra esmena, de 300 milions de pessetes. Aquesta és la filosofia de les nostres dues esmenes, 141 i 142.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo crec que poca cosa haig d'afegir a les paraules del senyor García, el qual, amb la seva habitual claredat ha exposat exactament quin és el problema: que hi ha una discrepància de polítiques sanitàries.

Aquest és un tema que recordo a la Cambra que ell i jo ja vam parlar en el debat sobre l'esmena 34, i allà —si no ho recordo malament— jo li deia que ens hi oposàvem per una sèrie de motius de no reflectir en l'articulat uns principis teòrics que són els que s'han d'incorporar xifrats en l'Estat de Despeses, però que en el contingut d'aquesta política sanitària que exposava el senyor García estàvem d'acord en una sèrie de coses, en d'altres amb matisos, i en d'altres discrepàvem. Jo celebro molt —si he entès bé alguna de les paraules del senyor García— que en el fons ens ha vingut a dir que la pretensió de modificació d'aquestes esmenes era molt més modesta que l'anterior que havíem discutit —m'ha semblat entendre— perquè en el fons, a llarg termini hi havia una certa coincidència o confluència d'aquestes dues forces polítiques, la seva i la nostra, i que la discrepància radicava, més que res, en el *tempo*, en el ritme.

Realment aquesta és la discrepància política, en vam parlar i, per tant, ara crec que no cal insistir-hi més. I per això, doncs, donem per fet aquest torn en contra, perquè s'oposa a la política sanitària del Departament, tenint en compte les realitats del moment present.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs ara podríem passar a la votació d'aquestes dues esmenes del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

Ara, tinguin present, abans de substanciar el debat de la 143, que hi ha una esmena tècnica, de què el senyor Secretari tindrà la bondat de donar compte.

El Sr. SECRETARI PRIMER: L'esmena tècnica proposa de canviar en el concepte 4111, «Transferència de fons a l'Institut Català de la Salut, procedents dels serveis traspasats del Ministeri de Treball i de Seguretat Social», canviar, on diu: «Ministeri de Treball i Seguretat Social», ha de dir: «Ministeri de Sanitat», en coherència amb el que figura a l'aplicació 08.02, 441/01.

I també proposa que, en el concepte 7111, «Transferència de fons a l'Institut Català de la Salut, procedent dels serveis traspasats del Ministeri de Treball i Seguretat Social», proposa que, on diu: «Ministeri de Treball i Seguretat Social», ha de dir: «Ministeri de Sanitat», en coherència amb el que figura a l'aplicació 08.02, 741/01.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència, fent ús del que li concedeix l'article 101.2, creu que correspon la seva acceptació com a esmena tècnica. *(Pausa.)*

Passem ara a l'esmena 143, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable doctor Espasa.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, i agruparé en una sola defensa la 143, la 144 i la 145.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. ESPASA: Per tant, amb el major temps de què disposaré, voldria començar per recordar-li al senyor Escudé que jo no he pretès mai i a més, en altres debats, en l'anterior legislatura, vaig cridar l'atenció, i el senyor Conseller se'n recordarà, a altres companys de professió perquè no fessin mai allò tan poc generós i de tan poca categoria que és aprofitar els coneixements professionals particulars per aclaparar la Cambra; en el curs d'un debat... —no, no va per vostè—, en el curs d'un debat sobre temes sanitaris, altres companys, professionals de la medicina, desviaven el tema cap a una elevació tècnica, i recordo que vaig ser jo mateix —i el Conseller de Sanitat també em va fer costat en això—, que vam demanar que parléssim en termes polítics, que és el que correspon a aquesta Cambra.

I quan jo he presentat aquelles xifres les he presentat, senyor Escudé, com a suport tècnic d'una proposta i d'una afirmació política en la qual em ratifico. Per tant, si vostè les vol contradir, en tot cas, porti propostes del mateix nivell. I, en definitiva, el que jo he fet és treure conclusions polítiques d'unes xifres molt fàcilment intel·ligibles, i donar la referència d'un treball científic on es pot trobar.

Contestar a això amb la rumorologia del carrer és contestar ben poc. Però, en tot cas, el que no voldria que passés és que s'hagués qualificat de tècnica la meua defensa. Era eminentment i és eminentment política, perquè allò denota una voluntat i, a més, mantinguda amb un suport de xifres i amb un suport objectiu. Els centres públics són més barats, més eficients i tenen el doble de personal que els centres privats. Això és el que de polític volia dir, he dit i mantinc, i no m'ha contestat, com al llarg de tot el Pressupost no m'ha contestat, no se'ns ha contestat, amb argumentacions polítiques a l'oposició

i, concretament, a aquest Diputat que els parla, al nostre Grup i també al Grup Socialista. No s'ha donat cap resposta política a cap de les propostes polítiques que hem fet a partir de la discussió dels Pressupostos. Cap ni una, i estem acabant, estem en l'esmena 145, que ara ràpidament substanciaré, i no s'ha donat cap resposta política. Arguments de molta entitat, arguments de mitjana entitat, arguments de poca entitat, però cap vegada ni el Portaveu ni cap dels senyors de Convergència i Unió que han sortit ha contestar han donat cap resposta política a les qüestions aquí plantejades.

Nosaltres presentem aquestes tres esmenes a l'Institut Català d'Assistència i Seguretat Social des d'un pressupòsit previ a què tampoc es va contestar, òbviament, i quan es va contestar es va contestar amb una falsetat, que l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i l'Institut Català de la Salut —però ara estem en el Català d'Assistència i Serveis Socials—, són entitats gestores de la Seguretat Social; ho diu la Llei que vam aprovar en aquest Parlament. La Llei que vam aprovar en aquest Parlament també diu —article 9— que hi haurà uns consells de control i vigilància que estaran formats per les forces socials, patronal i sindicats. La Llei també diu que aquests Consells hauran d'elevat l'avantprojecte de Pressupost al Conseller perquè ell el porti al Parlament. Doncs bé, aquesta Llei és en vigor des de fa quasi dos anys, s'han presentat dos Pressupostos, el del 84 i el del 85, que discutirem, i un altre signe més de menyspreu per a les forces socials, de prepotència del Grup de Convergència i Unió: no s'han consultat a les forces sindicals aquests Pressupostos, ni el 84 ni el 85. Però no és que fos una cosa que graciosament es pogués o no es pogués fer, senyor Conseller, és que la Llei l'obliga, el Decret que vostè va publicar l'obliga i el Reglament que vostè va fer publicar a través d'una Ordre l'obliga. I vostè s'ha saltat el seu Reglament, el seu Decret i la Llei d'aquest Departament. Els Consells de control i vigilància de l'ICASS, Institut Català d'Assistència i Seguretat Social, formats pel Foment del Treball, Unió General dels Treballadors de Catalunya i Comissions Obreres de Catalunya, no han vist, perquè se'ls ha negat, perquè se'ls ha prohibit, perquè no se'ls ha volgut donar els avantprojectes de Pressupostos. No, no és que no ho hagin vist! És que no han fet el que preceptivament han de fer, que és aprovar l'avantprojecte de Pressupost. No se'ls ha donat. Han entrat en la Cambra els Pressupostos del 84, que són els que estem discutint, però aquest és un argument, senyors de Convergència i Unió que, recollint la promesa —que jo em crec— del Portaveu de Convergència i Unió, que en el 85 sí que ens contestaran, ja els anuncio que això tornarà a sortir, el 85, perquè és molt gruixut el que vostès han fet: no complir un reglament és greu; no complir un decret, més greu encara; no complir una Llei, molt més greu encara! Franca illegalitat. Els Pressupostos del 84 i els del 85, pel que fa a les entitats gestores de la Seguretat Social, vostès no fan ni el que feia l'Administració de l'Estat ni el que feien els Governos d'UCD i el que ha continuat fent l'Administració socialista, és a dir: presentar a les forces socials l'avantprojecte de Pressupost de la Seguretat Social. Vostès no fan ni el que feia la UCD, senyors de Convergència i Unió; amb una Llei feta aquí, en aquest Parlament, amb un decret firmat pel Conseller, amb un reglament firmat pel Conseller. Això no és prepotència? Això no és menyspreu de les forces socials? Això no és invalidar el discurs per a la possible concer-

tació social a Catalunya? Què és això? Què vol dir tenir una llei, tenir un decret, tenir un reglament i anar-se'n? Si jo ara sabés fer acudits, faria com aquell, que deia: «No correu, no correu, que és pitjor!», perquè ell era coix. (*Rialles.*) Però no sé fer acudits, no sé fer acudits i no... No és el meu fort; el meu fort són les esmenes, sembla. (*Remor de veus.*)

Bé, aquesta és una de les raons per què hem presentat aquestes esmenes, i és una de les raons perquè creiem que alguns dels afectats per als quals està pensada aquesta esmena, si haguessin tingut l'ajut, a més a més dels Grups parlamentaris de l'oposició, de les forces socials de Catalunya, els sindicats de treballadors —la UGT i Comissions Obreres—, probablement aquest Pressupost no seria tan desgraciat per a les seves necessitats com ho és aquest Pressupost. I, d'aquí, la nostra esmena d'increment per a una sèrie de conceptes, en definitiva, per a l'ajut als disminuïts físics i psíquics, en un seguit de conceptes, tant en els ens territorials com en les entitats particulars sense ànim de lucre. Aquí, com la meua companya de Grup Eulàlia Vintó, jo vull fer públicament una rectificació d'una posició tradicional nostra, d'afavorir sempre més els ens territorials que no les entitats privades sense ànim de lucre, perquè hem anat aprenent —i crec que això és bo reconèixer-ho— que hi ha algunes d'aquestes entitats benèfico-privades, sense ànim de lucre, com abans també ho he dit pel que feia referència als hospitals —recordin que eren els segons en qualitat, després de les privades lucratives—, que se'ls ha d'ajudar i que el nostre criteri general, d'ajudar primer els ens territorials i després les entitats privades, podia i havia de ser canviat, i així ho hem fet en aquesta ocasió. Doncs, hem fet aquestes tres esmenes, que signifiquen incrementar sensiblement l'ajut en aquest sector, ajut que el Grup de Convergència i Unió, donant una prova més del que abans he dit respecte a l'incompliment de reglament, de decret i de llei, també va fer amb aquestes entitats. Els va prometre, com es diu vulgarment, l'«oro i el moro» abans de les eleccions, i després de les eleccions, amb els vots a la butxaca, passa el rasclet del senyor Conseller d'Economia i Finances, o passa el rasclet de Convergència i Unió, i «el que et vaig dir, ja veurem si el 85 ho complirem», però, de moment, els vots ja són a la butxaca, i ara ve l'estabilització del 84 respecte del 83.

Senyors de Convergència i Unió, si vostès són capaços de fer una llei, la Llei 12/83, Llei molt important, de l'Institut Català de la Salut i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials; si en aquesta Llei diu preceptivament, tot un article, que les forces socials han de participar en els Pressupostos; si, després, el Conseller fa un decret que desplega la Llei, que es fa un reglament on es diu que, preceptivament, el Consell General s'ha de reunir cada tres mesos..., n'han passat més de divuit, i, per tant, s'hauria hagut de reunir sis vegades, preceptivament, el Consell General de Control i Vigilància, tant de l'ICS com de l'ICASS; no s'ha reunit més que dues vegades, i, sobretot, i el que és més important, no ha fet el que —ho repeteixo per última vegada— la Llei, el Decret i el Reglament obligaven: presentar l'avantprojecte de Pressupostos pel que fa a les entitats gestores de la Seguretat Social a l'aprovació de les forces socials.

Senyores i senyors Diputats, aquest és un motiu que podria portar, de fet i de dret, a la inconstitucionalitat d'aquests mateixos Pressupostos, perquè les forces socials no han participat

en la seva elaboració.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. No és el meu propòsit contestar —crec que no hi hauria ni temps suficient— moltes de les afirmacions que ha fet el senyor Espasa —sí, sí, tot i comptant amb trenta minuts, que suposo que els senyors Diputats m'agairien o m'agairan que no ho faci, que no els esgoti—, perquè em sembla que el noranta per cent del que ha explicat és molt interessant, forma part del debat de totalitat que s'ha fet i que s'intenta tornar a fer i jo em circumscriuré a les tres esmenes concretes. El senyor Espasa ha parlat que potser el seu fort era fer esmenes; jo, amb tota la cordialitat, i amb el màxim de respecte, li dic que en tinc els meus dubtes, perquè aquestes tres esmenes que ha presentat el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, diuen exactament al revés del que ell ens ha explicat: l'esmena 143, el que pretén és dotar el deute públic amb 480 milions, restant-los, procedents de la totalitat de tots aquests grans conceptes sanitaris i de serveis socials que nosaltres compartim. I, les altres esmenes, no es tracta d'ajudar les institucions sense finalitat de lucre; és exactament al revés: és, procedent d'institucions sense finalitat de lucre, passar-lo a entitats territorials. Per tant, jo vull creure que és un error —no error del *Butlletí*, perquè tinc aquí les esmenes del Grup, que diuen exactament això, les originals—, i, entrant breuíssimament en el debat polític, autèntic, li he de dir el mateix que li he dit abans amb unes altres paraules i que també he dit al senyor García: realment hi ha unes polítiques sanitàries —en el cas de vostès, molt diferenciades de les nostres—, i que aquesta opció, aquesta distribució de fons que fem nosaltres aquí és la congruent amb les realitats i amb les necessitats del moment.

Gràcies, senyor President, i, evidentment, per tots aquests motius, ens oposarem a aquestes esmenes. Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem procedir, doncs, a la votació d'aquestes esmenes que acaben de ser defensades i contradites.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Ara, aquesta Presidència té el dubte —i prego els senyors Diputats que li aclareixin el seu dubte— si l'esmena tècnica ha estat aprovada per assentiment o bé s'ha de sotmetre a votació. (*Pausa.*) Per assentiment. Gràcies.

Bé, aleshores, recordin que havien quedat unes esmenes aparcades en els articles 1 i 11. Aleshores, passem, doncs, a debatre les esmenes a l'article 1, que són els números 1, 2 i 3. La número 1, del Grup parlamentari Socialista d'aquest Parlament, per defensar la qual dono la paraula a... (*Pausa.*) Li prego, senyor Clotas, que recordi que l'article 1 havia quedat posposat per defensar-lo al final, i té tres esmenes, una de les quals, la primera, és del Grup Socialista i les altres dues són del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Ah, han decaigut! Bé, sembla, doncs, que són decaigudes. Si és que és així... (*Pausa.*) Bé, decaigudes? (*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*) El senyor Clotas. Vol dir alguna cosa? Senyor

Clotas.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Senyor President, aquesta esmena, en realitat, tenia el propòsit —dins l'esperança que algunes de les esmenes haguessin estat acceptades— que, si hagués quedat modificada la xifra total dels Pressupostos, d'adequar el resultat total final dels debats a la nova xifra que es fixava. No essent així, diguem, havent vist una mica com s'ha produït tot el debat i els resultats de les votacions, queda decaiguda aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: I les altres dues del Partit Socialista Unificat, suposo que també. Gràcies.

Ara, l'article 11 té també una esmena, l'esmena 16... N'hi ha una altra, per si es volen preparar, o és el mateix cas? (*Pausa. Rialles.*) Bé. Anem, a votar ara el text de l'articulat segons el Dictamen.

Els qui estiguin a favor de... (*L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*) No?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Anem a votar el text articulat dels dos articles aparcats?

El Sr. PRESIDENT: No, no; primer l'un, i després de...

El Sr. RIBÓ: Ah, per separat!

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Evidentment. Bé...

El Sr. RIBÓ: Per part del nostre Grup parlamentari no hi hauria cap inconvenient a votar-los conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap inconvenient a votar-los conjuntament? Ah, doncs, fem-ho, fem-ho! Doncs, anem a votar el text del Dictamen per aquests dos articles posposats, l'article 1 i l'article 11 en els seus apartats corresponents.

Els qui estiguin a favor d'aquests textos, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests textos del Dictamen, pel que es refereix als articles 1 i 11, han estat aprovats per 63 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions.

Bé, ara anem a fer la votació corresponent a l'exposició de motius i els títols. En relació amb l'exposició de motius, atès que no hi ha esmenes, vull demanar si s'incorpora o no com a preàmbul de la Llei. (*El senyor Subirà i Claus demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, entenc, doncs, que es farà primer una votació sobre si l'exposició de motius s'incorpora com a preàmbul de la Llei?

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. SUBIRÀ: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ...i després sobre els títols.

Bé, doncs, prego que els que siguin partidaris de la seva incorporació com a preàmbul de la Llei, que es posin drets. (*Pausa.*)

Els Il·lustres senyors d'aquesta Cambra que siguin partidaris de la incorporació de l'exposició de motius com a preàmbul de la Llei, que es posin dempeus. (*Remor de veus.*)

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

El preàmbul no serà incorporat perquè els vots a favor són 29, 64 en contra i 9 abstencions.

Anem a votar els títols. Sotmeto, doncs, a aprovació els títols... (*Pausa.*) Perdó, un moment. (*Pausa.*) Hi ha una esmena transaccional de tots els Grups que serà llegida per l'Il·lustre senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI QUART: Esmena transaccional al títol de la Llei. Títol: «Els Pressupostos de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes i les Entitats Gestores de la Seguretat Social», signat per tots els Grups de la Cambra. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, se sotmet a votació el contingut d'aquesta esmena transaccional.

Els qui hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Rialles.*)

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquests títols han estat aprovats per unanimitat dels presents. Bé, és el moment, si de cas els Grups volen, de fer l'explicació de vot. Els qui tinguin la bondat, els Grups que vulguin fer l'explicació de vot els prego que ho assenyalin.

L'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en arribar al termini d'aquest exercici parlamentari unes paraules breus per comentar l'aprovació definitiva del Pressupost del 1984.

El Sr. PRESIDENT: Em permet el senyor Torres un moment. Prego els membres de la Cambra que recordin que no s'ha acabat aquest Ple i que necessitem la seva presència aquí, per tant, no és el moment d'anar-se'n encara d'aquesta sala.

Perdó, senyor Torres, li prego que reprengui la seva tasca.

El Sr. TORRES: Podríem explicar molt senzillament la nostra posició repetint alguns conceptes emesos per aquest Diputat, en la nostra intervenció inicial, en el moment que es debateren les esmenes a la totalitat.

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya el Pressupost que acabem d'aprovar és un Pressupost de transició, és un Pressupost-pont, és un Pressupost indiscutiblement necessari, perquè ha permès una solució de continuïtat entre una situació ja gairebé tradicionalment anòmala i una altra situació pressupostària que desitgem molt sincerament que sigui empresa amb la més gran normalitat.

Valoració d'aquests Pressupostos: segurament minsa i en bona part negativa. Jo crec —s'ha dit a la Cambra, ho han dit representants dels diversos Grups parlamentaris, també és la nostra opinió— que aquest Pressupost probablement no satisfà ningú, no satisfà el President de la Generalitat, no satisfà els partits que recolzem el Govern i no satisfà, naturalment, els partits de l'oposició. Els criteris de no satisfacció són, evidentment, diferents, però tots són dignes de respecte.

El fet, en definitiva, és que hem aprovat un Pressupost que no és de la satisfacció de ningú, però calia aprovar-lo i jo m'atreiria a dir que la seva virtut més important és que és un Pressupost que existeix ja, que ha estat aprovat i que obre les portes a una solució de plena normalitat.

Dir també que ha estat un debat que de cap de les maneres es pot considerar inútil. Jo crec que ha estat el contrari, extraordinàriament allisonador i segurament som molts els que hem après una quantitat de coses puntuals, importants i, en general, dignes de respecte.

A més, calia i és indispensable que en una assemblea com aquesta l'expressió fidedigna de la sobirania del poble pugui expressar-se en plena llibertat i pugui dir, en tots els tons de respecte i de cavallerositat, totes les accions polítiques per oposades i per divergents que siguin. Pobres de nosaltres, pobra d'aquesta Cambra si un dia ens convertíem en una simple Cambra

de registre, en una brigada d'aclamacions, o bé en un sistema de contestadors automàtics; seria, segurament, la fi de la veritable democràcia parlamentària catalana. Però jo sé, estic absolutament convençut, que aquest no és el propòsit de cap de les senyores i senyors Diputats que figurem en aquesta Cambra.

Debats tensos, debats rics de contingut, en els quals tothom ha pogut expressar-se lliurement i, evidentment, alguns hauran quedat contents i altres hauran quedat descontents. Però això és propi de la democràcia parlamentària, això és propi del pluripartidisme, i és evident que el joc aritmètic de les majories i de les minories cal que sigui respectat, i cal que tothom s'hi atengui.

Jo voldria dir que aquest debat, llarg, dur, tens, jo el valoro molt positivament, amb alguna petita excepció: per exemple, que al nostre judici —i aquesta remarca la va fer molt justament l'Honorable President del Parlament— en alguns moments, portats per la nostra pròpia fuga, pel nostre propi ímpetu, per la sinceritat de les nostres pròpies conviccions, pel desig de fer triomfar les nostres tesis, potser sí que hem personalitzat excessivament alguns debats i hem portat aquí, en aquest hemicicle, alguns conceptes, algunes afirmacions, algunes al·lusions massa tenyides de personalisme, que jo, personalment, m'hauria agradat més que ens les haguéssim pogut estalviar.

Una altra remarca, i amb això repeteixo el que ja vàrem dir en el debat inicial, que ens semblaria cometre un greu error que persistíssim a fer introduir aquí, en aquest hemicicle, elements de valoració positius o negatius dels dictàmens del Consell Consultiu de la Generalitat.

A poc a poc estem posant en peu l'edifici de les nostres institucions. El Consell Consultiu n'és un dels eixos vertebradors i, malgrat que els seus dictàmens no siguin vinculants, i jo diria precisament perquè no són vinculants, l'hem d'envoltar del màxim respecte i de la màxima consideració. Amb quins ànims podríem aleshores esgrimir els arguments que ells ens donen si haguéssim de recórrer a algun altre Tribunal, els dictàmens dels quals, ells, són vinculants? El nostre interès és, doncs, d'envoltar aquests dictàmens del màxim prestigi i considerar-lo, els que siguin creients, com a paraula de Déu.

Per tant, aquestes al·lusions al Dictamen del Consell Consultiu, que no estan fetes amb mala fe, n'estic segur, però que en el fragor del combat, si es pot parlar així, han estat esmentades amb un to que alguna vegada podia ser interpretat amb un cert escepticisme, jo crec que són totalment desplaçades.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, li prego que recordi que el torn és de cinc minuts...

El Sr. TORRES: Gràcies. Acabo immediatament, senyor President. Acabo immediatament. Ens hem limitat en aquest debat a fer algunes intervencions puntuals, com per exemple a l'Institut d'Estudis Catalans i al CIDOB, en els quals hem volgut marcar una posició concreta precisament fent una referència anticipada a les esmenes que volem presentar per al 85. I, parlant del 85, i en aquestes altures del debat, acabem dient: el Pressupost del 1984 s'està morint, visca el Pressupost del 1985!

Moltes gràcies.

(Remor de veus i rialles.)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, sovint en aquesta Cambra aquests dies s'ha parlat de prepotència de la majoria, una expressió de què s'ha fet ús i jo diria que fins i tot abús.

El Grup Socialista voldria dir que la majoria té tot el dret a fer la prepotència que vulgui, la prepotència dels seus vots és òbvia perquè li ve donada pel poble de Catalunya, i, per tant, en pot fer l'ús que cregui convenient. Nosaltres, sempre des d'aquesta Cambra, el que critiquem són les posicions que considerem d'il·legalitat o de prepotència no democràtica, com coses que han passat en la història d'aquest Parlament. Vull dir això perquè depèn d'aquesta majoria parlamentària que accepti o no accepti unes esmenes; per tant, el que entrin o no entrin unes consideracions que fem els Grups de l'oposició depèn estrictament d'una majoria parlamentària que avui té la majoria absoluta. Però voldria entrar en aquesta exposició de vot en quatre elements.

Un és un tema d'actitud.

El Grup Socialista ha observat un fenomen curiós en aquesta Cambra, i després de tres dies es poden treure unes certes conclusions. Ha observat que quan de la majoria parlamentària de Convergència i Unió surt un representant d'Unió Democràtica de Catalunya s'ho pren seriosament, defensa les seves tesis polítiques i, si més no, defensa els seus criteris, que no són coincidents amb els nostres, però almenys hi ha un debat polític de posicions alternatives des de la perspectiva ideològica. Això és bo per a aquesta Cambra perquè enriqueix el debat. Quan surt la senyora Concepció Ferrer o surt la Diputada senyora Marta Mata, són dues posicions alternatives expressades de forma democràtica, lliurement i, a partir d'aquí, s'arriba a unes conclusions, òbviament les conclusions que vol establir la majoria. En canvi, quan surten els Diputats de Convergència sovint —possiblement una mica empaltats d'alguna lògica que algun Diputat deu portar al seu si— intenten fer un tipus de consideracions d'índole diferent, cosetes, detallets, la fitxeta, allò del partit, i això, és clar, no permet un debat parlamentari amb la suficient alçada.

Després, temes d'actitud. No és bo anar a un Parlament i que el mateix President de la Generalitat vagi dient que aquell Pressupost és dolent. És a dir, això que el Pressupost és dolent, o el Pressupost és molt dolent, és —senyor Pujol dixit— la conclusió que nosaltres traiem de l'anàlisi del Pressupost, però anticipadament el mateix President de la Generalitat fa aquesta valoració. Actitud, per tant, realment no convenient per a la vida parlamentària. I tots vostès saben que el joc polític que aquí es farà és el següent: aquest Pressupost és dolent perquè el del 85 serà bo, a base de donar de baixa moltes partides del 84 que puguin lluir en un Pressupost del 85. Aquesta és la tècnica que s'utilitzarà.

Després tampoc és bo com a actitud aquesta mena de principi, una mica allò «cap a casa», aquesta mena de «voracitat» de l'actuació de la Generalitat, entesa com una Administració que ultrapassa qualsevulla altra Administració de Catalunya; és a dir, en lloc de cercar col·laboracions amb els ens locals de Catalunya, amb els ajuntaments de Catalunya, en lloc d'entendre que una pesseta passada als ajuntaments per a una finalitat cultural, aquesta pesseta es multiplica per dues pessetes, i que la realitat territorial d'aquell ajuntament, l'ajuntament és molt bo que la conegui, s'intenta sempre fer aquella posició de dir «des de la plaça Sant Jaume» —amb un centralisme barce-

loní molt fort que en aquests moments tenim —, s'intenta connectar amb tota la realitat viva de Catalunya, eh? Es fa una mica, diguem-ne, la gran bossa de repartidores situada des de la mateixa plaça Sant Jaume, no veient les grans potencialitats que té una col·laboració franca i lleial amb l'Administració de Catalunya.

Dits aquests temes d'actitud, que a mi em semblen importants perquè aquests temes d'actitud es van reflectint... alguns d'ells la majoria els pot fer, altres jo crec que no són bons per a Catalunya, sincerament. I el que no és bo per a Catalunya és aquesta actitud de «voracitat», aquesta actitud de no col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya.

Entrem en el tema dels desequilibris. En aquest Pressupost per primera vegada es veuen els desequilibris que preocupen, i sovint en els temes financers la gent intenta exagerar, o intenta deformar, o intenta emprar unes expressions que no són del tot adequades. Jo crec que estem davant d'uns desequilibris preocupants o molt preocupants.

Fixin-se, senyores i senyors Diputats, que el Grup Socialista no ha parlat mai d'una expressió que durant un temps s'utilitzava molt per amagar moltes vegades incompetència tècnica, com és l'expressió «forat», eh?, l'expressió aquella «el forat», no sabem què vol dir «el forat». Jo voldria parlar-li dels tres desequilibris fonamentals que en aquests moments es plantejen a nivell dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

El deute públic. Ja s'ha reconegut —nosaltres ho havíem dit— que a final del 1985 tindrem un deute viu de 100.000 milions de pessetes. És del tot urgent que aquesta Cambra conegui el quadre d'amortitzacions del deute de la Generalitat i els seus organismes autònoms per als propers anys. Per què? Perquè sabem ja quins són els nostres compromisos.

Aquest quadre és importantíssim per poder fer un disseny ajustat de la nostra previsió pressupostària. És evident que aquí es va citar que jo era un gran partidari del deute; era un gran partidari del deute en la primera etapa, quan no hi havia altres Comunitats Autònomes, perquè sabia que podríem fer un increment notable del deute i després anar a una política molt més raonada. En canvi, ara ens trobem en una situació que les noves emissions de deute com a màxim serviran per pagar deute, amb la qual cosa estem en un circuit tancat. I aquí sí que poso en dubte que, malgrat que pugui ser molt bo el nou sistema de finançament, la quantitat de diners que necessitaríem per fer un retorn a les inversions que havíem fet teòricament el 1983 serà molt difícil d'assolir.

Després, un deute de tresoreria. I d'aquest deute de tresoreria se li va preguntar, al Conseller: «Com es cobreix el dèficit de caixa, com s'ha cobert?» Perquè quan nosaltres veiem la liquidació del Pressupost de 1983, el dèficit de tresoreria era de 54.000 milions de pessetes, i aquí hi va haver aquell comentari humorístic d'aquest nou actiu financer que corre per Catalunya, que és el reconeixement de deute, que alguns li deien «carinyosament» «les pujoles» perquè la Generalitat ha hagut d'emetre diner, actiu financer, però el que és preocupant d'aquest actiu financer és que, aleshores, quan arriba aquest reconeixement de deute, aquest paper, als ajuntaments de Catalunya, han d'anar als bancs a negociar, i els interessos els han de pagar els ajuntaments de Catalunya. Per tant, la situació difícil de tresoreria es trasllada a altres entitats de Catalunya, s'ajornen terminis i s'incrementa el deute que té la Generalitat

amb el sector públic espanyol en el seu conjunt, tant per la via d'hisenda pública, com per la via de Seguretat Social. Per cert, crec que és un regidor d'un ajuntament molt important de Catalunya que, una vegada que no es van liquidar tres o quatre casos de Seguretat Social, semblava que fos qui sap què, quan resulta que tenim centenars i milers en aquesta situació, i demano que se'ns doni tota la informació, nosaltres la tenim per estimacions, no una informació diguem-ne oficial; és espectacular la situació en què es troba la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Honorable senyor orador, li prego que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. ARMET: Bé; llàstima. (*Rialles.*) Per últim, tenim el dèficit pressupostari. Ja veurem quin serà el dèficit pressupostari. Aquí podríem estendre'ns molt, i el que sí que és cert és que aquests Pressupostos intenten amagar el dèficit pressupostari que hi haurà el 84. No vull llançar la xifra, però pot ser molt important.

Dit telegràficament: en el tema del finançament autonòmic, que van dir «parlem-ne», és evident que l'altre dia —m'he estat mirant el que va fer el senyor Culler— ...i, a part de canviar el seu plantejament inicial, que era de concerts econòmics en un altre esquema, puc dir que els plantejaments que es fan en aquest esquema són plantejaments que en algun cas surten fil per randa dels nostres col·laboradors tècnics en l'estudi que estem fent d'alternativa de finançament autonòmic, i, per tant, s'ha produït un cert plagi polític que jo, concretament, me n'alegro moltíssim, que el senyor Culler s'inspiri en les nostres posicions.

Per últim, voldria parlar de tot el tema que aquest Pressupost significa una discriminació, sens dubte, del que era un compromís del senyor Pujol, que era el benestar social. Baixen totes les partides de benestar social, totes, especialment les d'inversió, de la mateixa manera que pugen totes les partides de despesa burocràtica.

I, per acabar, sí que voldria dir una cosa que ha sortit en el debat: és una mica..., va ser un aspecte, diguem-ne, divertit, interessant. Jo crec que en aquest debat per primera vegada un representant de Convergència, quan va fer la broma de Fra Luca Pacioli, que va ser un nom que jo vaig treure, va dir que en Fra Luca Pacioli jugava amb números positius i negatius, i va dir que la dreta —per primera vegada, per tant, Convergència es reconeixia formant part del que és l'adscripció de la dreta, en el sentit ampli— sumava i l'esquerra restava.

Jo li explicaré una cosa —perquè vostè potser diu que és més matemàtic—, jo li explicaré una cosa des d'aquesta perspectiva. Vostè sap que en Fra Luca Pacioli fa el que es diu la comptabilitat patrimonial. Llavors, jo li explicaré una cosa perquè ho sapiga. Primer, que es va equivocar quan ho va dir ahir, però, en segon lloc, a l'esquerra és on incrementa el patrimoni, i a la dreta és on baixa el patrimoni. Primera. En canvi, en canvi, senyor Subirà, a la dreta és on surten els comptes de resultats positives, és on s'incrementen els beneficis, i a l'esquerra és on es produeixen les pèrdues. I aquesta és la història de la humanitat: els beneficis, els fa la dreta; les pèrdues, se les carrega l'esquerra; i els que ajuden a fer el patrimoni, evidentment, han estat els esforços de milers de ciutadans que han ajudat sempre a tirar un país endavant, malgrat que la dreta l'hagi volgut monopolitzar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El nostre Grup, el Grup Popular, d'entrada es felicita que hagi acabat ja aquest debat de Pressupostos. I es felicita sobretot perquè no sabem si hem participat en un debat-ficció o en una ficció de debat, sobretot en aquesta darrera part, en què hem estat discutint l'Estat d'Ingressos i Despeses.

En qualsevol cas sabem que aprovar els Pressupostos és una necessitat formal, una necessitat legal, i creiem que malauradament només hem fet això: cobrir l'expedient legal. I això ens preocupa també perquè creiem que per aquesta via es pot crear una dinàmica que porti a un divorci cada dia més gran entre el que en podríem dir la Catalunya oficial, la Catalunya dels polítics, i la Catalunya real, la Catalunya del carrer.

No vull repetir argumentacions ja fetes pel senyor Folchi en relació amb el sentit del nostre vot al llarg d'aquest debat de Pressupostos. Ell va anunciar una abstenció universal *urbi et orbe* al llarg d'aquest Pressupost, d'aquest debat de Pressupost. Però sí recordar que, en tot cas, aquesta abstenció nostra no ha estat en absolut una actitud o el reflex d'una actitud inhibidora, sinó el reflex d'una actitud de crítica pel fet que el 21 de desembre de 1984 s'aprovin els Pressupostos de 1984.

Nosaltres vam participar en el debat de les esmenes a la totalitat i al llarg del debat a l'articulat de la Llei, perquè pensàvem —i pensem— que, sobretot, les prioritats polítiques que reflecteixen els Pressupostos es discutien allà. Però, senyors, portar la ficció surrealista del debat del Pressupost del 1984 a l'extrem de discutir esmenes a l'Estat d'Ingressos i Despeses quan ja sabem tots que aquestes partides no es poden tocar, realment no ens sembla correcte, i per això no vam presentar nosaltres cap esmena a l'Estat d'Ingressos i Despeses i ens hem abstingut en totes les esmenes d'aquesta part del debat. Totes no, hem votat en contra de dues esmenes; en tot cas, són dues excepcions que confirmen la regla de l'abstenció, i que fan referència, una, a una al·lusió personal. Nosaltres estem en contra de determinades al·lusions i desqualificacions personals, en aquest cas venien de l'esquerra geogràfica de l'hemicicle cap a la dreta; seria igual si anessin de la dreta, en el futur, de la dreta geogràfica de l'hemicicle a l'esquerra. Nosaltres no volem participar en aquest joc.

I la segona fa referència a una esmena, feia referència a una esmena que va presentar el Grup Socialista del Parlament de Catalunya sobre els consells locals de la joventut. Jo no vull traslladar aquí un debat que, en tot cas, el nostre Grup farà en aquest cas concret en l'Ajuntament de Barcelona. Sí recordar que potser, segurament, hi ha partidisme, hi ha clientelisme en el Govern de la Generalitat, però també es fa partidisme i clientelisme en els governs dels ajuntaments que governen les esquerres. Jo haig de dir amb tota sinceritat que, per exemple, en l'Ajuntament de Barcelona, doncs, dels cinc membres del secretariat del Consell Local de la Joventut, les noves generacions del nostre partit, i tenim sis regidors en l'Ajuntament de Barcelona, han estat excloses, i al contrari, hi són el PCC, el Partit dels Comunistes de Catalunya, el Moviment Comunista de Catalunya, que no té cap regidor en l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, el clientelisme i el partidisme està malauradament molt estès per Catalunya, i per a aquest cas concret nosaltres ens vam oposar a aquesta esmena, però, hi insisteixo, aquesta com l'altra confirma la regla de l'abstenció que hem mantingut al llarg d'aquest debat.

I, per acabar ja, dues paraules en relació amb el Dictamen del Consell Consultiu. Jo sóc creient, però jo no accepto que el Dictamen del Consell Consultiu sigui paraula de Déu. Perquè, és clar, això és molt perillós, i a mi em preocupa que el Grup de Convergència i Unió hagi utilitzat com un bumerang polític el tema del Dictamen del Consell Consultiu. Sí, i ho dic perquè nosaltres hem dit al llarg del debat que acatem aquest Dictamen. Punt, s'ha acabat. Això no vol dir que hem de sacralitzar aquest Dictamen, perquè, a més, pot passar una cosa, i és que en el futur el Dictamen del Consell Consultiu —no en aquest cas, en el cas que sigui, un hipotètic cas futur— digui que una llei que ha sortit d'aquest Parlament és constitucional i és estatutària, i després arribi al Tribunal Constitucional i digui el Tribunal Constitucional que no és constitucional. I què passarà aleshores? Que el Consell Consultiu no serveix de res? És molt perillós entrar en aquesta dinàmica de sacralitzar i utilitzar políticament els dictàmens del Consell Consultiu. Nosaltres l'hem acatat; ara, que no se'ns tiri a la cara el Dictamen del Consell Consultiu. I això, amb tot respecte, crec que és el que ha fet el Grup de Convergència i Unió al llarg d'aquest debat. Hi insisteixo: aquesta és una dinàmica perillosa per al futur del Consell Consultiu, i com que nosaltres respectem molt el Consell Consultiu, no volem continuar en aquesta dinàmica.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, entre l'Il·lustre Portaveu del Grup comunista i jo sempre s'estableix una espècie de pugna a veure qui serà el qui aguantarà més d'aixecar la mà per fer el torn d'explicació de vot, però ja ha vist que aquesta vegada no m'he esforçat gaire, eh?, no m'he esforçat gaire.

Bé, ens trobem davant, al final, de l'aprovació d'uns Pressupostos que jo en diria de constatació. De fet, és una expressió similar a la que s'ha utilitzat fa uns moments. Estem aprovant els Pressupostos de l'exercici 84 el dia 21 de desembre de 1984.

I, efectivament, es tracta, pràcticament, de constatar una realitat que s'ha produït. Pràcticament, dic, no en la seva totalitat, perquè hi ha una partida important, concretament em sembla recordar que són 1.000 milions de pessetes, per al finançament d'un Decret sobre aprenentatge per lluitar contra l'atur juvenil, que, òbviament, s'executaran en l'exercici següent, juntament amb els fons, els recursos que possiblement la setmana que ve aprovarem també per a la lluita contra l'atur, en l'exercici següent.

I aquesta actitud nostra..., uns Pressupostos de constatació, el 21 de desembre d'un any aprovar els Pressupostos de l'any —no entraré en les causes, es van discutir a bastament les causes per les quals els Pressupostos s'han hagut de presentar tan tard, no hi entraré, això va ser pràcticament el tema fonamental dels torns de totalitat en començar el debat—, però quan et trobes que estàs discutint uns Pressupostos de constatació és obvi que t'has d'oposar a totes les esmenes que signifi-

quen no reconèixer la realitat que s'ha produït. I, senyores i senyors Diputats, si això s'interpreta o es vol interpretar com a prepotència, ho sentim moltíssim. És simplement realisme.

M'agradaria fer un altre comentari —i amb això acabaré el meu torn d'explicació només—, és a dir, molt pocs comentaris, es tracta d'uns Pressupostos de constatació. Se'ns ha discutit i s'ha argumentat també com a prepotència que en moltes ocasions hem argumentat contra les esmenes precisament basant-nos en la baixa que es proposava. Les esmenes a un Pressupost no són com les esmenes a una llei ordinària, les esmenes a un Pressupost tenen alta i baixa, i tan inviable pot ser des del punt de vista perfectament legítim d'un Grup parlamentari, tan inviable pot ser una cosa per la inconveniència de l'alta com per la inconveniència de la baixa. I això és d'estricta lògica, i la lògica és anterior a la política, l'aritmètica també és anterior a la política. Només quan els temes estrictament aritmètics i estrictament lògics estan resolts, és legítim, i possible, i aconsellable, i bo, i convenient parlar de política. Si això s'ha interpretat com a prepotència, o s'ha volgut interpretar com a prepotència, ho sentim molt, però nosaltres pensem que és purament i simplement sentit comú.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Una altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, una qüestió prèvia al senyor Subirà, recordar-li que més d'una vegada ell, sota aquesta síndrome de ser l'última la seva explicació de vot i d'evitar que hi hagi un altre Grup parlamentari, s'ha endut la sorpresa que cap altre Grup parlamentari ha sortit a parlar després d'ell, en les explicacions de vot, però bé, avui no és el cas.

Nosaltres tenim la sensació que acabem aquesta feina de vint-i-tres hores en el Ple amb un regust d'engany. Hem votat responsablement un Pressupost amb el qual ja se'ns havia parcialment enganyat quan se'ns explicaven les causes per les quals arribava tan tard. Senyors de Convergència i Unió, diguin al senyor Cullerell que quan es pronuncia des d'aquesta tribuna que anaven lligats a una llei de l'Estat —quant a la presentació del Pressupost— i diu, textualment dues vegades, que aquesta Llei encara no ha estat publicada, faci millorar els seus serveis tècnics, perquè el BOE del 14 de desembre porta la Llei 43/84, de 30 de desembre, per la qual es fixen els percentatges i en la qual es diu, en el percentatge per a Catalunya: acord de febrer del 84. Per tant, reduïm bastant tota aquesta base argumental que justifica tenir un any sencer les mans lliures per fer del Pressupost el que s'ha volgut.

Segona qüestió que ens fa tenir aquest regust: vostès han equiparat, textualment —i m'afegeixo, en part, al que deia el senyor Fernández Díaz—, el Consell Consultiu a la Comissió Jurídica Assessora. Ahir el senyor Subirà, en un lapsus freudià, va dir des d'aquesta tribuna: «el Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora», i volia dir: «el Dictamen del Consell Consultiu». Senyor Subirà, nosaltres tenim la sensació d'engany també quant a l'elaboració quan aquí en el Ple —i abans felicitava el senyor Portabella, que ara no hi és, perquè ha tingut molt poca feina— no ha passat ni cinc cèntims d'esmena en el Pressupost de la Generalitat.

Aquí en el Ple —en què hem estat vint-i-tres hores i escaig

molts de nosaltres—, el President de la Generalitat no ha arribat a una hora de permanència en el seu escó. Aquí en el Ple, hi ha hagut algun Conseller que no hi ha posat els peus i hi ha hagut quatre Consellers que no hi han estat mentre es discutien els seus Departaments. Per això tenim una certa sensació d'engany. Aquí en el Ple, senyor Subirà, nosaltres ens trobem que quan argumentem a la baixa, se'ns contesta a l'alta i quan argumentem a l'alta se'ns contesta a la baixa. I aquí en el Ple, ens hem trobat que quan hem intentat donar els nostres millors esforços d'hores i hores de treball sobre el Pressupost, aquest que a més arriba falsament amb retard, se'ns ha contestat, no amb arguments polítics, sinó amb arguments purament de prepotència, senyor Subirà.

Nosaltres, en aquest sentit, també hem votat per intentar canviar opcions polítiques i socials, i aquí en el Ple, per exemple, senyor Subirà —perquè es vegi qui és que està enganyant—, quan el Pressupost del 83 contenia partides determinades i vostès les canviaren al prorrogat, perquè no hi havia control parlamentari i les van fer desaparèixer; quan ara argumentem sobre aquestes partides, ara se'ns diu que volem augmentar el deute públic. Són vostès els primers responsables que han fet desaparèixer partides com les d'ocupació, i quan demanem que tornin, ens diuen: «és clar, ara demaneu que augmentem el deute públic». No, no, són vostès que ens obliguen, aleshores, a anar a l'augment de deute públic, perquè, la partida, són vostès qui l'han feta desaparèixer i encara no s'han dignat, no s'han dignat a explicar per què i sota quina opció política.

Nosaltres creiem que hem mantingut una actitud responsable quan hem anat a intentar reequilibrar el que és un increment de les subvencions i un detriment dels ens territorials, i hem fet un vot responsable, creiem, contra unes alegries financeres que ens fan témer que en el futur ens doldrem tots plegats, començant pels Diputats de Convergència i Unió, com alegrement hem autoritzat ampliacions, com alegrement hem autoritzat el Consell Executiu a una sèrie de qüestions que no tornaran a passar pel control d'aquest Parlament.

Senyors Diputats, senyores Diputades; senyors i senyores Diputats de Convergència i Unió llegeixin l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en sortir d'aquesta Cambra. Quan diu que el Parlament fa l'esmena, el debat, l'aprovació i el control del Pressupost, i pensin, molt seriosament, si vostès i nosaltres, hem esmenat, hem debatut, hem aprovat i podrem controlar el Pressupost de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

(*El Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, per una qüestió d'ordre en relació amb l'article 82. L'article 82 és el que preveu les explicacions de vot, per fer constar en acta la meua respectuosa apreciació que el senyor Ribó no ha fet una explicació de vot, sinó un torn en contra de la meua explicació de vot.

(*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, perdó, perdó, senyor Ribó, li prego que em deixi contestar a mi. La veritat és que és així com ho ha dit el senyor Subirà, però és que em sembla que tots els Diputats que han fet l'explicació de vot han comès aquesta mateixa falta. La Presidència ha cregut que havia de tenir benevolència amb tots ells. (*Remor de veus.*)

Modificació de l'ordre del dia

Bé, Il·lustres membres de la Cambra, hem acabat aquesta tasca tan àrdua, aquesta Presidència està molt agraïda als membres de la Cambra per la seva col·laboració i ara anem a passar a un altre punt de l'ordre del dia, però la Presidència ha de fer uns advertiments. Prego que els senyors Diputats escoltin amb atenció.

En primer lloc hi ha hagut reunió de Junta de Portaveus, que ha acordat la celebració del pròxim Ple el dia 27 a les deu del matí. Com que la convocatòria, encara que s'ha cursat, és possible que no arribi a temps, o no arribi amb el seu contingut, per correu, de l'ordre del dia, em permetré ara de fer-los aquest advertiment i procurar que es digui als Diputats no presents.

També els llegiré l'ordre del dia que hi ha previst per a aquesta sessió. Primer, debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Atònomes per al 1985 i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. Segon, elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes per substituir la vacant produïda pel traspàs d'un membre distingit d'aquesta Sindicatura. Tercer, interpellació —i ara veuran per què incloem tres interpellacions aquí, donarem l'explicació a continuació— al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay; interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i d'apostes, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, i interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya, que formularà el Diputat Honorable senyor Ramon Espasa, del Grup del Partit Socialista Unificat. Bé, aquesta inclusió d'aquestes dues interpellacions necessita l'explicació que ara aquesta Presidència donarà, i, ni cal dir-ho, demanant l'assentiment del Ple.

Es tracta que hi ha hagut una petició a la Presidència i a la Mesa en el sentit següent, que ha donat lloc a la nota que ara jo els haig de llegir: «Havent-se sol·licitat a la Presidència l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària que estem celebrant i amb el consens de la Junta de Portaveus, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament del Parlament, el President proposa al Ple que sigui alterat l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui amb la supressió dels punts dos: interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme, que formularà el Diputat senyor Alay, i interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes, que formularà el mateix Il·lustre senyor Diputat.»

Si no hi ha cap objecció, si els sembla, la proposta es podria considerar aprovada per assentiment, però si creu algú que ha de sotmetre's a votació, aquesta Presidència està a la seva disposició. *(Pausa.)* Es pot considerar aprovat per assentiment. Moltes gràcies.

Bé, encara hi ha una altra cosa que també voldria advertir-los i està, no cal dir-ho, relacionada amb aquest Ple que jo els acabo d'anunciar. Vull fer avinent als Il·lustres senyores i senyors Diputats que la Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia d'avui, ha pres l'acord següent: «Considerat el calendari de dies inhàbils establerts i atesa la convocatòria de sessió plenària

per part del Molt Honorable senyor President» —que us parla— «per al propinent dia 27, a les deu del matí, d'acord amb l'article 26.1 del Reglament, ha acordat que el termini de què disposen les Il·lustres senyores Diputades i els Il·lustres senyors Diputats per a presentar preguntes per a les quals se sol·licita resposta oral davant el Ple, a què es refereix l'article 128.1 del Reglament, acabi, pel que fa la sessió plenària convocada, demà dissabte a les 14 hores.»

Preguntes a formular oralment en el Ple

Pregunta al Consell Executiu sobre la col·locació de banderes al Palau de la Generalitat

Després d'això podem passar ja al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, que és el torn de preguntes amb resposta oral, que comencen per una pregunta que havia de formular el senyor Albert Alay i que a petició d'ell, per escrit, serà substituït per l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila, al qual m'és grat de donar la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, indubtablement atenent aquesta hora ja tan propera a l'hora de dinar, miraré de ser força breu. Substitueixo aquí el company de Grup, senyor Albert Alay, i, per tant, aquesta pregunta és ell que l'adreça i jo faig, en aquest cas, simplement, d'interventor, de mitjancer. Tots hem observat que, en el Palau de la Generalitat, en la part superior de la façana, hi ha tres pals de bandera, la del mig d'una alçada superior a les dues laterals. Quan es posen les banderes, al mig, s'hi posa la bandera constitucional de l'Estat i al costat la bandera nacional de Catalunya, resultant, per tant, que la bandera de l'Estat queda en una situació, no simplement de preferència, com pertoca d'acord amb les disposicions legals emanades del poder central, sinó en una situació física de més alçada, cosa que va precisament contra aquestes disposicions legals vigents i que s'han de complir. Per tant, aquesta situació, que és anòma, també ens fereix un xic sentimentalment i, àdhuc, diríem dins el camp històric.

La nostra bandera no és una bandera sorgida simplement d'un decret, és una bandera que és quelcom més que una bandera tradicional, perquè ha estat una bandera sobirana. I, d'això, n'hi ha prou documentació històrica per veure que tenia aquesta categoria, una categoria que nosaltres no voldríem que defallís. Per tant, la nostra pregunta, adreçada al Molt Honorable Conseller de Governació és: es pren o es pensa prendre alguna mesura per arranjar aquest afer que, indubtablement, és heretat —em refereixo al pal de banderes— d'altres situacions anteriors? I dic això perquè veig que algun gran establiment comercial de Barcelona, per exemple, segueix el mateix costum. O sigui, està sotmès a idèntica situació dels pals que la Generalitat. Que la Generalitat comenci, per tant, donant l'exemple i posant les coses d'acord amb la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En primer lloc, voldria definir clarament el marc legal. El senyor Marc-Aureli Vila hi ha fet refe-

rència, però la regulació de l'ús de les banderes està prevista a la Llei 39, de 1981, del 23 d'octubre; i diu en el seu article sisè que «quan s'utilitzi la bandera d'Espanya ocuparà sempre un lloc destacat, visible i d'honor. Si al costat de la bandera espanyola s'utilitzen altres banderes, la bandera d'Espanya ocuparà un lloc prominent i de màxim honor, i les restants no podran tenir un tamany més gran.» No diu res, efectivament, com ha dit el senyor Marc-Aureli Vila, de fet que el tamany de la bandera espanyola, o el pal que la sosté, hagi de ser més alt o situat en un lloc que representi al final que està situat més alt que les altres banderes. Per tant, jo només volia contestar al senyor Marc-Aureli Vila en el sentit que les preguntes, en el nostre Reglament, s'incriuen en el capítol d'Impuls i Control del Govern, i que jo considero aquesta pregunta com una pregunta d'impuls; i considerant-la així ja abans que la formulés aquí oralment el Diputat, però tenint-ne coneixement, he establert contacte i he fet gestions prop de la Diputació Provincial de Barcelona que, com sap el senyor Diputat, és propietària de l'edifici —espero que per poc temps, en virtut dels pactes que estem establint—, perquè realment el tamany dels tres pals sigui exactament el mateix, tot i mantenint el mateix ordre de les tres banderes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol fer ús del torn de rèplica, per dos minuts i mig?

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Des d'aquí mateix, de l'escó, per agrair les paraules de l'Honorable Conseller, que veig que les coses van per bon camí.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller encara vol fer ús de la paraula? Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la creació d'un ens català d'electricitat*

La següent pregunta és una que formula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó sobre la creació d'un ens català d'electricitat. (El Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, retiro aquesta pregunta, igualment com la següent que es refereix a un concurs de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, entre altres motius donat que el marc d'entesa negociació que hem obert amb el senyor Conseller sobre aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, les retirades són les preguntes dos i la pregunta tres. Ho interpreto bé? Dos i tres.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la política de subvencions al teatre*

Bé, la pregunta quatre també l'ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó sobre la política de subvencions al teatre.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Rigol, benvingut (*rialles*). Nosaltres volem preguntar a l'entorn d'unes subvencions de la Conselleria de Cultura —que sabem, senyor Rigol, que té només l'1,4% del Pressupost al 84—, sobre un sector que diuen que és el mimat de la Conselleria, el teatre. Nosaltres creiem, sense desmereixen el teatre, que hi ha altres sectors, com el cinema

—llàstima que ahir no hi fos quan debatiem el seu Departament, perquè vam estar parlant de la cartellera i de la quantitat de pel·lícules que no es poden veure en els nostres cines en català, i del teatre, de les subvencions en concret. Nosaltres sabem que vostè hereta tota una política, de la qual suposo que ara se'n fa responsable, i ja va canviant allò que creu que s'ha de canviar i mantenint el que s'ha de mantenir. I ara resulta que hi ha una retallada substancial de subvencions a diverses companyies teatrals.

Nosaltres li demanem si això és un fenomen general —perquè se'n diu que hi ha alguna de les iniciatives teatrals subvencionades per la Generalitat, que no serà objecte de retallada—, demanem si també és una tònica per al 85. I, si vol que li parli més clar, es retalla tothom, quan es manté una iniciativa teatral que porta un determinat senyor que al seu dia ja va costar al poble de Catalunya 44 milions de pessetes —em refereixo no al que se li va donar de subvenció, sinó a l'equilibri entre el que es va subvencionar i el que es va poder recuperar per entrades—, el dèficit va ser de 44 milions de pessetes, de l'obra *Una jornada particular*, si aquesta iniciativa d'aquest senyor també és objecte d'aquest mateix plantejament, o ens trobem en un cas de discriminació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la pregunta que m'adreça el senyor Ribó és una pregunta que fa referència a un esquema global de teatre, que, com sap, és una de les qüestions més actuals, més urgents i, a la vegada, m'atreveiria a dir, més difícils del meu Departament, en aquest sentit. Permetin-me que amb un esquema li faci els grans conceptes, i a partir d'aquests grans conceptes després li pugui contestar això que a vostè més el preocupa.

Miri. En el teatre hi ha per tradició a Catalunya i en els diversos àmbits, en les diverses cultures, com tres grans blocs. L'un és saber quin és el paper que ha de tenir la iniciativa pública, en aquest sentit, com a promotor i impulsor. Primera pregunta: cal un teatre nacional, cal un centre dramàtic? La diferència és que un teatre nacional, fonamentalment, té una plantilla pròpia i unes produccions molt establertes; o un centre dramàtic, que és una cosa que intenta aglutinar diverses iniciatives, coses de producció pròpia, coses de coproducció i obres d'iniciativa estrictament privades en l'àmbit, diguem-ne, ja de l'oferta pública. Primer punt.

Segon punt, l'Administració pública respecte al teatre, en el que es refereix a l'infraestructura de què ha de dotar tot el país perquè l'obra teatral arribi a les diverses capes sociològiques i en els diversos àmbits territorials. Segon punt.

I, tercer punt —parlo molt esquemàticament, i aquí, per exemple, no parlaré de tot el que és l'aspecte institucional de l'educació i de la professionalització—, tot el que és el suport a la iniciativa privada de les companyies, diguem-ne, d'àmbit privat. Aquests són els tres grans blocs.

Vostè veurà de seguida, que la interrelació d'aquests tres és fonamentalment problemàtica. Per quina raó? Miri. Cada una d'elles, en la mesura que estan més pròximes al lloc de decisió política sobre el seu import econòmic, té uns avantatges o en té uns altres. I amb això no li constato un fet d'opció meua,

sinó que és un fet que passa molt, normalment. És a dir, quan es tracta de fer un Pressupost, tothom dona prioritat a aquelles obligacions directes que té, com pot ser el Centre Dramàtic, en aquest cas, o com poden ser les obligacions contretes en l'àmbit de la mateixa Administració. I la iniciativa privada, en aquest sentit, sempre va a resta. Ens trobem en un país com el nostre, on la iniciativa privada, en aquest camp, ha tingut un gran impuls i una gran força, com grups que vostè coneix per tota la seva fama. Aleshores, davant d'aquest fet, què és el que hem intentat anar introduint? Primer, objectivar les coses, és a dir posar tots els números sobre la taula. I això s'ha fet, i s'ha fet d'una manera pública, com vostè sap.

Segona cosa, intentar definir les polítiques de cada una d'aquestes institucions, i veure com les veiem. Això també s'ha anat fent.

I, tercer punt, hem intentat mirar per al futur que aquests diners de subvencions tinguin no només la transparència, sinó que, a més, ho sembli. I aleshores, jo mateix he propugnat una comissió d'àmbit interinstitucional, de les diverses institucions que incidim en el món del teatre, perquè aquestes subvencions es donin, no amb criteri estrictament polític, sinó amb un criteri professional compartit per les diverses institucions.

Per què ho fem això? Doncs fem això perquè normalment, quan hi ha diversos nuclis de decisió de tipus de subvencions, el que està passant és que quan un dona una subvenció de seguida passa a l'Administració del costat a veure si en troba una altra, i es troba amb una certa irracionalitat, en aquest sentit.

Aleshores, aquesta és la proposta per a l'any 85, juntament amb una crida a tot aquest sector de companyies privades, perquè ells mateixos es puguin autoregular, amb els criteris bàsics, aquests criteris de subvenció.

Per què em fa vostè aquesta pregunta? Per una raó. Perquè l'any 84, concretament, dues companyies no han arribat a la promesa que se'ls havia més o menys fet, i que era la tradició d'ajuda en aquest sentit.

Jo li haig de dir que en aquests moments estem intentant arribar al màxim d'acord possible. Penso que estem en un bon camí —tot i que per a la premsa pugui semblar que hi ha un trencament fort. Jo li haig de dir que els camins del diàleg continuen, i aquest matí encara han continuat amb l'intent d'arribar a un acord en aquest Pressupost de l'any 84 que vostès acaben de discutir aquí.

Aquest és el problema que hi ha, en el qual a mi m'agradaria que es pogués arribar a una entesa a fi i efecte que la política teatral a Catalunya es pogués objectivar al màxim. És un indret cultural amb una gran vitalitat, amb una gran força, amb unes grans dosis d'ajuda entre si en moments determinats, de vegades en gran pugna entre si, i el que cal, al meu entendre, no és anecdotitzar si a aquest Grup li convé això o no, si esta en contra d'aquest altre que l'hem fet entrar per una altra porta, sinó buscar una política institucional que, realment, se sàpiga què pretenem en el Centre Dramàtic, què pretenem en el Poliorama i en els altres teatres d'àmbit públic municipal, què pretenem amb les companyies de tipus privat, amb el teatre independent, què pretenem donar; i que sàpiguen a què atènyer-se, a fi i efecte que cada any no es trobin amb fracassos com el d'aquest any, que en un moment determinat —per necessitats pressupostàries— aquelles subvencions que no són de caràcter recurrent són les que se les carreguen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol fer ús del torn de rèplica? (Pausa.) Dos minuts i mig.

El Sr. RIBÓ: Senyor Rigol, vostè com a Conseller de Cultura estaria d'acord amb mi si hagués estat present —i potser és un eufemisme dir que hem discutit el Pressupost, però vaja, això és una cosa que no em volia estar de dir-la... Senyor Rigol, nosaltres volem parlar d'un fet concret, i ho hem dit, i vostè l'ha recollit —al final. Nosaltres, que veiem que hi ha un retard en subvencions, que comporta que arriben quan potser ja no poden complir la seva finalitat, que pot passar com ahir li va passar a vostè, no sé si ho sap, que van donar el Premi Nacional de Dansa a una companyia que es diu Heura i la companyia Heura anuncia que es dissol per manca de mitjans econòmics. I un Premi Nacional que és absolutament honorífic, molt important, però que no té cap connotació econòmica, però que és un altre fet dissortat de com està la nostra cultura.

Nosaltres li demanem, en concret, perquè estem totalment d'acord amb el que vostè ens diu de política institucional, objectivitat, etcètera, però, resulta que hi ha una retallada —em dirà: «Perquè no hi ha diners», però resulta que hi ha una iniciativa teatral que jo li he preguntat com és que és objecte d'un tracte discriminatori. Primer, es fa un arranjament al Teatre Poliorama, que nosaltres sabem —i estem molt d'acord amb l'arrencament— que no hi ha hagut concurs públic per fer aquest arrencament al Teatre Poliorama. Punt número u.

Punt número dos: es diu que hi ha una subvenció de 20 milions de pessetes perquè allà s'hi representi, quan s'acabin aquestes obres —que s'estan fent eternes—, el *Cyrano de Bergerac*. Senyor Conseller, vostè sap que aquest és un tema concret, que no me'l pot respondre dient «És que no puc anar a uns, perquè sembla que faci la punyeta als altres.» No, és un tema concret i determinat quan hi ha un clima general, sembla que d'austeritat, de retallada, surt aquest fet. I resulta que aquest fet, a més, vostè sap —i em pot respondre que l'hereta de l'anterior Conseller—, vostè sap perfectament que no ha estat ni decidit per l'anterior Conseller. Vostè sap que fins i tot hi ha subvencions que han anat cap aquesta iniciativa que ni han passat pel Departament de Cultura. Aquesta és la nostra queixa, senyor Conseller. I una queixa que va a donar-li suport a vostè; que si es volen donar subvencions al teatre, siguin amb els criteris que ha dit vostè: objectivitat al Departament de Cultura, previsió. Resulta que ni és problema de vostè, ni és problema del senyor Canher, es diu que és problema de Presidència —jo no vull continuar encara amb el rumor anant més enllà del que es diu sobre el problema de Presidència— i ens trobem que, no passant per enlloc dels canals oficials, contradim flagrantment la política que vostè ens diu que vol portar a terme. Per tant, si és així, li demanaria que, de propi interès, rectifiqués.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller per a la recontestació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Permeti'm, senyor Ribó, una frase que potser pot sonar grandiloqüent, però no ho és: és a dir, els problemes del senyor Canher són els meus, els problemes del President són els meus, i els meus... faci totes les combinacions que vulgui. Miri, estem discutint el següent,

perquè tingui ben clara la precisió, estem discutint: un teatre que és una instal·lació pública que es diu Poliorama, quin és l'enfocament que se li dona. Doncs se li dona l'enfoc següent: és un teatre que està a la disposició de les produccions privades d'alta qualitat del país perquè el puguin fer servir. I això a Catalunya i a tot arreu dona dèficit, a Catalunya i a tot arreu aquest esquema dona dèficit. En aquest moment el dèficit va projectat a una obra determinada —que com vostè sap és el *Cyrano de Bergerac*. Està programat així. I la següent serà una altra obra d'un altre grup que es decidirà quin és amb els màxims criteris d'objectivitat i de transparència i que podrà fer servir el Poliorama amb els mateixos criteris.

Aleshores, aquesta és la línia d'actuació de debò, no hi ha una *arrière-pensée*, és així. Sàpiguen vostès que el problema del teatre és un problema complex i que el que intentem és anar-lo objectivant amb la major transparència. És així, així m'he manifestat sempre i intentaré que sigui d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre uns acords presos per l'Ajuntament d'Alguaire*

El Sr. PRESIDENT: Seguim ara amb la pregunta número 5, que ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, sobre acords presos per l'Ajuntament d'Alguaire. L'Il·lustre Diputat té la paraula.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, estaria temptat d'excusar-me per plantejar al Parlament una qüestió que, en definitiva, pot semblar una qüestió d'una importància molt relativa i menor, indiscutiblement, si no fos que a redós d'aquesta petita qüestió pot haver-hi una informació de la Conselleria de Governació sobre actituds de caràcter més general.

En efecte, el Diputat que els parla ha estat informat d'algunes irregularitats comeses en l'Ajuntament de la comarca del Segrià i, amb ocurrencia, d'una desafectació de béns comunals i una successió d'activitats de tràmits administratius, sobretot convocatòries de Diputacions Permanents i de Plens, que sembla ser que han estat efectuats amb irregularitat. Jo no he fet —ho dic sincerament— un estudi jurídic aprofundit d'aquest tema, però sembla que efectivament hi ha hagut algunes actuacions que no són d'una pura ortodoxia.

Aquestes actuacions han estat denunciades, respectuosament i jeràrquicament, a la Delegació Territorial de Lleida, i que jo sàpiga a hores d'ara no se sap encara quina és la posició oficial del nostre Govern —no en un tema com aquest, que en definitiva té una importància menor, sinó com a actitud general—, quina és —i amb això desbordo una mica el marc estricte de la meua pregunta—, quina és l'actitud, generalitzant, prenent com a punt de partida el que passa o el que ha passat a l'Ajuntament d'Alguaire, quina és l'actitud del Govern de Catalunya, com a autoritat de tutela dels ens locals municipals, en el cas que es cometin infraccions evidents en la legislació vigent, quina és la facultat d'intervenció, quin és el desig d'intervenció per reparar, corregir o impedir aquestes possibles anomalies; en definitiva, quina és la doctrina actual, imperant en la Conselleria, en casos com aquest i, sobretot, en casos similars que segurament es produeixen i que probable-

ment es continuaran produint.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta es refereix en definitiva respecte a la legislació vigent en relació amb determinades actuacions pretesament il·legals, com ha dit el mateix senyor Diputat, portades a terme en un ajuntament, concretament l'Ajuntament d'Alguaire, i després, desbordant la pregunta, a una consideració de tipus més general.

La Generalitat té coneixement per primer cop, el 17 de setembre de 1984, a través d'un escrit de denúncia d'una Regidora de l'esmentat Ajuntament, de l'Ajuntament d'Alguaire, de la intenció del municipi d'Alguaire de procedir a la venda, a l'alienació dels béns comunals, dels béns comunals als quals feia referència el Diputat senyor Torres.

Immediatament de tenir coneixement, a través d'aquesta denúncia concreta del 17 de setembre, de l'acord adoptat per l'Ajuntament es va sol·licitar, a través de l'Alcalde d'aquest Ajuntament, la remissió de l'acta de la sessió en la qual es va prendre aquest acord, així com petició d'informació sobre els antecedents i legalitat d'aquest acord. L'Ajuntament va trametre l'expedient, i en aquest expedient manquen, segons el nostre criteri, documents essencials per a la seva tramitació i en primer lloc el document acreditatiu de l'adopció per part del Ple de l'acord en la forma i els requisits establerts en el Reglament de Béns de les Corporacions Locals. Per aquest motiu, en data del 29 d'octubre, es va enviar un ofici a l'Ajuntament detallant els documents que eren necessaris per a la tramitació de l'expedient, i fins a aquest moment aquest expedient no ha estat completat.

L'Ajuntament, fins a aquest moment, s'ha limitat a trametre còpia de l'acta de la sessió del 13 de setembre, en la qual es va adoptar l'acord, i a la vista d'aquesta còpia la Delegació Territorial de Lleida —a la qual feia referència el Diputat que fa la pregunta—, la Delegació Territorial de Lleida va sol·licitar que l'Ajuntament informés dels tràmits seguits per l'Ajuntament, de compliment obligat, previs a l'adopció de l'acord de taxació de béns amb finalitat de subhasta, advertint l'Ajuntament de la responsabilitat en què podien haver incorregut l'Ajuntament i els seus membres en el supòsit que no s'haguessin seguit els tràmits legals.

I aquesta és la situació concreta en el cas d'aquest acord de l'Ajuntament d'Alguaire.

Sobre l'actuació de la Generalitat en temes similars, jo vull recordar que segons la jurisprudència del Tribunal Constitucional la sola existència d'infracció manifesta de les Lleis no és suficient per a la suspensió governativa dels acords de les corporacions locals. En aquests sentit, vull fer referència a la Sentència del 29 d'abril de 1981, que diu que «la facultat governativa de suspensió dels acords suposadament il·legals únicament s'ajusta a la Constitució en la mesura que es refereixi a acords que, a més de suposar infracció de les lleis, afecten la competència de l'Estat», i, en aquest cas, evidentment, la competència de la Generalitat. Aquest criteri del Tribunal Constitucional posteriorment va ser confirmat per la Llei de 28 d'octubre de 1981, en el seu article vuitè, concretament.

Per tant, hi ha d'haver, per a la suspensió governativa, la

concurrència de les dues circumstàncies que abans he esmentat: infracció de les lleis i afectar directament matèries de la competència de la Generalitat, en aquest cas.

No obstant això, en data de 26 de novembre, i tal com ja he assenyalat, es va fer per part de la Delegació Territorial de Lleida l'oportú advertiment a l'Ajuntament i s'està a l'espera de tenir l'expedient complet, en el qual, com he dit ja al Diputat que fa la pregunta, falten documents importants.

Són presumptes irregularitats sobre les quals no em vull pronunciar, perquè evidentment són presumptes, però sí que completarem l'expedient i actuarem en conseqüència tot i destacar que la suspensió només pot venir quan concorrin les dues circumstàncies que jo he assenyalat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol fer ús del dret de rèplica.

El Sr. TORRES: Jo agraeixo molt la informació de l'Honorable Conseller de Governació, però jo em permetré de recordar-los, respectuosament, que a més de l'escrit, al qual ha fet al·lusió, del 17 de setembre, si no recordo malament, hi ha un recurs de reposició adreçat a la mateixa autoritat territorial de Lleida en el qual, si aquest recurs és fonamentat, ja no es tractaria de preteses il·legalitats, sinó de reals irregularitats. I si les meves informacions són exactes, aquest recurs anava acompanyat d'una quantitat de proves, en l'espècie de fotocòpies, que al meu judici són demostratives de les anomalies comeses en aquesta corporació municipal.

Si el senyor Conseller de Governació i el Consell Executiu pensen que en tenim prou de posar-nos a l'empresa dels articles que ha citat i que efectivament en certa manera podrien justificar una posició relativament inhibidora en aquest tema, no ens quedarà més remei que inclinar-nos. Però jo preferiria que, en el cas aquest, si efectivament les irregularitats denunciades són manifestes, paleses i provades, que aleshores el Consell Executiu i la Conselleria de Governació no s'accontentés amb aquestes actuacions, sinó que anés efectivament al fons del problema. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol recontestar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només per confirmar al Diputat senyor Torres que per a nosaltres, en aquest moment, les irregularitats són presumptes, perquè ens falta algun document que doni validesa a les proves, i que quan el tinguem, si realment es confirmessin aquestes irregularitats, que tingui la seguretat que actuarem a fons i en conseqüència.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'assistència a les classes d'ensenyament bàsic*

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem arribat a l'última pregunta, perdó, en el bon sentit de la frase, i aquesta és la que ha de formular el senyor Marçal Casanovas al Consell Executiu sobre l'assistència a les classes d'ensenyament bàsic. L'Illustre Diputat té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, voldria comunicar als senyors Diputats que han tingut la paciència d'esperar fins ara que, per ara, encara no estic a l'última pregunta. Bé, però em faig càrrec que tanquem una sessió

llarga i per a mi, personalment, molt lata, perquè no m'hi entenc pas massa en tots aquests temes dels Pressupostos, i per tant agraeixo la resistència i la paciència que tenen els senyors Diputats que encara queden a la sala d'esperar que s'acabi per fi aquesta sessió.

Seré breu, seré molt breu, no entraré en gaires explicacions. Em sembla que tothom sap que a casa nostra, en aquest país, a Espanya en general, és un país on sempre ens hem acostumat a veure nens d'edat escolar pel carrer en les hores de classe. Això és un cas raríssim i actualment, fins i tot, insòlit en la resta de les poblacions europees. Una criatura que va pel carrer a les hores de classe generalment la policia el para per veure què fa a aquelles hores. Aquí a casa nostra, a causa d'unes insuficiències enormes en l'ensenyament primari, que no hi havia possibilitat de paliar en el seu moment, per causes que tots coneixem, això s'havia tornat habitual.

La meua pregunta anava dirigida, evidentment, a uns casos molt determinats. Nosaltres..., diran: «Home, és que les criatures poden anar pel carrer per causa d'una sèrie de raons». Evidentment, un nen que va a casa al metge, l'altre que està disculpat per què sé jo, perquè té la germaneta malalta... En aquest país encara no estem prou disciplinats a fer complir als nostres fills l'assistència a classe d'una manera prou rígida, com ho estan en altres països. Però sí que hi ha uns casos de palesa, de palesa contradicció amb el que hauria de ser, doncs, l'assistència a classe obligatòria, tal com diu l'article 274 de la Constitució Espanyola: «que és obligatori anar a classe en l'escola general bàsica».

D'altra banda, durant aquesta lata de sessió que hem tingut fins ara, vaig tenir ocasió de sentir el senyor Descals, l'altre dia, contestant a una esmena que es feia, dient que ja des de l'any 82 a Catalunya hi ha prou llocs d'escola general bàsica perquè puguin tenir un lloc tots els nens a partir de tres anys.

És amb aquesta finalitat que nosaltres ens estranyem moltíssim de veure i comprovar, i poder-ho fer cada dia pels carrers de Barcelona, només passejant-se una horeta al matí a les hores de trànsit en el centre de la ciutat, com hi ha un seguit de joves, en molts casos superiors a l'edat escolar, però en molts altres casos palesament amb edats de dotze a catorze anys, que es dediquen a netejar els vidres dels cotxes a canvi d'unes monedes. A això, no hi tinc res a dir, que aquestes pobres criatures..., que deuen tenir els seus dèficits a casa seva, mirin de sortir de la seva precària situació de la millor manera possible, però sí que m'agradaria veure, saber quines mesures s'han pres perquè aquestes criatures puguin ser, tal com diu la Constitució, obligatòriament escolaritzades i anar a classe.

És per això que al Govern de Catalunya li faig aquesta pregunta: Quins mecanismes utilitza la Conselleria d'Ensenyament per conèixer l'assistència a classe dels nois i noies de Catalunya en edat de rebre ensenyament bàsic i assegurar que aquesta assistència sigui efectiva.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, em fa l'efecte que el problema que planteja l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas va més enllà de les actuacions que, d'acord amb les seves competències, pot portar a terme el De-

partament d'Ensenyament.

Pel que fa als nois i noies en edat d'escolarització obligatòria, podem distingir dos tipus de casos: el dels nois i noies matriculats en alguna escola però que no van a classe regularment, i el dels nois i noies que no estan matriculats en cap escola.

En relació amb els primers, com que a totes les escoles es porta un control diari de l'assistència com a part del currículum de l'alumne i del procés d'avaluació continuada, si es detecta alguna absència no justificada l'escola es posa en contacte amb els pares de l'interessat a fi de tractar del problema.

Ara bé, si els pares tampoc no compareixen, com succeeix en els casos realment problemàtics, el Departament d'Ensenyament no pot fer res més, d'acord amb la legislació vigent, que comunicar-ho a l'ajuntament de la vila, que és qui té la competència de requerir els pares per a aquest assumpte i fins i tot multar-los.

Es tractaria d'una competència de l'ajuntament, i en aquest punt jo lamento l'absència de la Il·lustre Diputada que moltes vegades m'ha requerit la presència, en moments en què jo no hi era i jo no he sortit, precisament perquè ella, al mateix temps que Il·lustre Diputada, també té responsabilitats dins de l'Ajuntament al qual es referia precisament l'Il·lustre Diputat que em feia la pregunta.

Aquest tràmit funciona bé en general en els municipis petits, on la direcció de l'escola o la inspecció comuniquen a l'ajuntament els casos detectats, i l'ajuntament, a través dels serveis socials establerts, procura de solucionar el problema.

En canvi, és més complicat en municipis grans, on els serveis socials han d'atendre molt diverses problemàtiques. En tot cas, cal fer ressaltar que la responsabilitat del Departament d'Ensenyament i les seves competències acaben on s'inicien les dels ajuntaments.

Això no obstant, en les escoles d'acció especial, que justament estan situades en barris de forta problemàtica social, hi ha més possibilitats d'actuació per part del Departament d'Ensenyament, sobretot a través dels equips multiprofessionals, que, com és sabut, disposen també d'assistents socials que tenen capacitat per intervenir prop dels pares.

Ara bé, en darrera instància, la responsabilitat seria dels pares i el Departament d'Ensenyament ben poc pot fer si aquests no mostren cap interès en relació amb l'assistència a classe de llurs fills.

Quant als nens i nenes en edat escolar que ni tan sols estan matriculats, les possibilitats d'intervenció del Departament encara són més reduïdes, perquè no té manera de detectar-los. Per això justament en les comissions de matriculació hi ha també representants municipals, perquè els ajuntaments poden estudiar la diferència entre els nois i noies censats i els que estan matriculats en les diferents escoles.

De tota manera, hi ha també la possibilitat que bona part dels nois i noies d'escolarització obligatòria que no assisteixen a classe no estiguin censats en la població on resideixen.

Finalment, hi hauria també la possibilitat que una part dels nois i noies que fan les feines a què es referia l'Il·lustre senyor Diputat no estiguin ja en edat d'escolarització obligatòria, que

com és sabut arriba només —i desgraciadament— avui encara fins als catorze anys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interrogant vol fer ús del dret de rèplica? *(Pausa.)*

El Sr. CASANOVAS: Molt breu, senyor President. Em poso aquí, ho podria fer des de l'escó, però és que m'agrada veure les persones de cara, amb les quals parlo, i des d'allà no tenia ocasió de fer-ho.

Agraeixo al senyor Conseller les explicacions que m'ha donat, però jo li agrairia... Abans el senyor Alavedra ha dit que les preguntes havien de servir, una de les coses perquè havien de servir, a part del control i seguiment de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, també per donar un impuls a les institucions. Jo és amb aquest esperit que li demanaria, al senyor Conseller, que recollís aquesta anomalia constatada per aquesta Cambra, per Diputats d'aquesta Cambra, que hi ha encara avui dia pels pobles de Catalunya molts nens que haurien d'anar a classe, d'acord amb el que diu la Constitució, i no hi van, i que si bé això supera l'àmbit d'actuació de la Conselleria d'Ensenyament, com a Conseller d'un Consell de la Generalitat, d'un Consell Executiu de la Generalitat, jo li agrairia que s'ocupés de traslladar al conjunt del Consell aquesta anomalia i que el Consell de la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat, mirés de trobar-hi, doncs, si no una solució, si més no una manera d'incidir potser sobre els ajuntaments, o de conscienciar la població perquè això no succeeixi.

Moltes gràcies. No voldria acabar la meua intervenció, de tota manera, sense desitjar-li un bon Nadal, a vostè com a tots els membres que han tingut la paciència d'escoltar-me.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Amb molt de gust, senyor President, senyores i senyors Diputats, per assegurar a l'Il·lustre senyor Diputat que ens ocuparem de realitzar aquesta gestió i procurarem que cadascú assumeixi, que assumim cadascú la responsabilitat que ens pertoqui, però aquesta gestió d'impuls serà realitzada amb molt de gust, i aprofito també, corresponent a l'amable desig del senyor Diputat, per desitjar-li, a ell i a tots vostès, que passin unes bones festes..., un bon Nadal, perquè les festes ens les podrem continuar desitjant la propera setmana.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat amb això la nostra treballósima sessió. Torno a donar gràcies als nostres estimats col·laboradors per haver-la pogut coronar amb la necessària efectivitat, i un suplement de gràcies per als que heroicament s'han mantingut en els seus escons fins al darrer moment.

Ni cal dir-ho que em permeto de recordar novament aquest Ple que hem de tenir la setmana entrant, el dia 27, a les deu del matí, recomanant-los la màxima puntualitat, i, finalment, desitjar-los una bona festa de Nadal a tots i als seus familiars.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i set minuts.)